

Naša Luč

6+1964

Lepo po slovensko

Ali je prav „brati“ ali „čitati“? Prav je oboje, bolj domače je „brati“. Vendar se je tudi „čitati“ udomačilo in imamo poleg besede „berilo“ tudi „čitanka“ ter pravimo, da je kakšna pisava dobro „čitljiva“ (ne bomo rekli, da je dobro „berljiva“)...

Ali je prav, če rečem in pišem: „...za letošnjo spomlad“? Prav. Smemo reči „spomlad“ ali pa „pomlad“. Ponekod rabijo namesto te besede staro besedo „vi-gred“; „vesna“ je pomladanska vila.

Julij — avgust

13. 7. 1883 je bil rojen slovenski slikar humorist Hinko Smrekar.
25. 7. 1586 je umrl na Nemškem Primož Trubar, doma iz Rašice na Dolenjskem, prvi slovenski pisatelj, oznanjevalec protestantske vere na Slovenskem. Sestavil je prvi slovenski abecednik.
6. 7. 1819 se je rodil v Škocijanu na Dolenjskem učenjak Ignacij Knoblehar, naš misijonar ob Nilu v Afriki. Umril je v Neaplju 13. aprila 1858.
31. 7. 1870 je zagledal luč sveta naš humoristični pisatelj Rado Murnik.
21. 8. 1780 je bil rojen v Repnjah na Gorenjskem Jernej Kopitar, znani slovenski jezikoslovec. Umril je na Dunaju 1844.
28. 8. 1850 je rojstni dan pisatelja Ivana Tavčarja, doma iz Poljanske doline.
28. 8. 1866 je bil rojen slovenski skladatelj Matej Hubad, oče sedanjega slovenskega dirigenta Sama Hubada.

Naši veliki možje

ANTON TOMAŽ LINHART

je bil pesnik, zgodovinar in dramatik. Rodil se je l. 1756 v Radovljici na Gorenjskem. Šolal se je pri jezuitih v Ljubljani in nato na Dunaju. Nekaj časa je bil urejevalec škofijskega arhiva v Ljubljani, nato pa je postal šolski komisar za gorenjsko okrožje. Linhart se je na prigovarjanje velikega kulturnega mecena, Tržačana barona Žiga Zoisa, lotil pisanja domače zgodovine in poudarja, da mora zgodovina podajati življenje ljudstva, ne pa vladarjev.

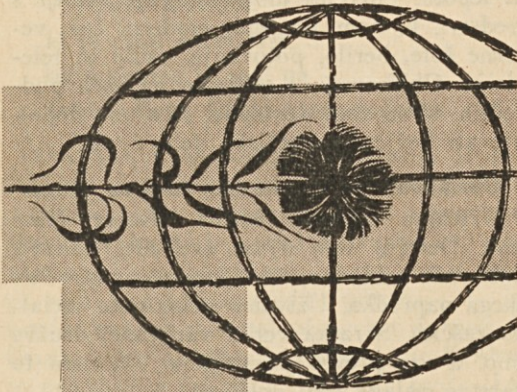
Toda največji pomen za nas ima Linhartovo dramsko delo. Dal je slovenskemu jeziku možnost in polet na gledališki oder z dvema igrama: Prva je »Županova Micka«, ki so jo prvič igrali ljubljanski diletantje v stanovskem gledališču 28. decembra 1789. Ta dan lahko štejemo za začetek slovenske gledališke umetnosti. Večje in umetniško popolnejše delo pa je druga igra: »Veseli dan ali Matiček se ženi«, katerega življenje v gradu je povezal z življenjem vasi na Gorenjskem in tako ustvaril okolje, ki je bilo domače našemu človeku. Matiček je nosilec ljudskih teženj zoper samovoljo gospode in za njim stoji slovensko podložniško ljudstvo. Linhart je poudaril v tej igri npravstveno zdravje kmečkega človeka in njegovo premoč nad npravstveno propadajočo gospodo. Takole Matiček pravi o graščakih, baronicah in drugi domišljavi gosposki: »Vzemi mu d'narje. žlahtno ime, potegni mu doli to prazno odejo inu postavi ga kje: koker je človek sam na sebi, tok ne bo vreden, da bi on meni služil.« Z »Matičkom« je Linhart ustvaril prvo slovensko umetniško igro, ki je zavoljo napredne ideje ter zgodovinske in umetniške vrednosti še danes dragoceno odrsko delo na sporedih naših gledališč.

Zemljevid slovenske zemlje

Velikokrat smo že prejeli pisma s prošnjo, da naj preskrbimo rojakom po svetu kak zemljevid slovenske zemlje, ki bi krasil stene slovenskih domov v tujini in na katerem bi iskali razne kraje, o katerih slišijo in berejo, in bi ob njih vzbujali spomine na nekdanje dni. Dolgo časa nam ni bilo mogoče ustreči tem željam.

Sedaj pa sporočamo, da lahko pošljemo slehernemu rojaku, ki to želi, lep, večbarven zemljevid slovenske zemlje (1 : 500.000) v velikosti 55 cm x 40 cm. Povprašajte bližnjega rojaka, če ga ne želi tudi on in jih tako lahko pošljemo več skupaj. Vsaka slovenska hiša v tujini naj ima zemljevid slovenske zemlje! Izrabite priložnost, ki se sedaj nudi, in naročite zemljevid! (Stane 10 šil., 20 bfr, 2 fr. fr., 1,60 DM, 2 šv. kr., 0,40 USA dol. ali protivrednost v drugi valuti.) — Uprava »Naše luči«.

Naša luč

V zadnji številki »Naše luči« piše, da je ročno in umsko delo za človeka nekaj naravnega in zato pogoj telesnega in duševnega zdravja.

To drži.

A bi ne bilo prav, če bi se že tu ustavili.

Človek potrebuje tudi prosti čas. Vsestranski razvoj človekove osebnosti potrebuje trenutke, ko je človek prepuščen samemu sebi in svoji svobodi. Zato so nedeljski počitek, 8-urni delavnik, 40-urni teden, plačan dopust in slične izredno pomembne pridobitve moderne dobe.

Če stvar dobro premislimo, bomo razumeli, da napredek človeka in njegovih ustanov ne zavisí samo od dela, marveč v veliki meri tudi od pravičnega umevanja in smotrnega uporabljanja prostega časa.

Prosti čas je čas svobode in sproščenosti.

Osvobaja nas najprej podrejenost urniku. Z napredkom tehnike in z znanstveno urejeno proizvodnjo je namreč urnik postal naš gospodar. Urnik nas dviga iz postelje, nam določa čas odhoda na delo, predpisuje množino proizvodnje, daje nam znak za delo in odmor. Človek živi v stalni napetosti in, kdor svojega dnevnega rda ne zna spraviti v sklad z urnikom, ki mu ga nalaga družba, je v nesrečo sebi in drugim.

Pred počitnicami

Kako prijetno pa je o počitnicah, ko ni treba misliti na uro.

Prosti čas prinaša nadalje nekoliko olajšave v trdoto in enoličnost vsakdanjega življenja. Čeprav morda ljubimo svoj poklic in svoje delo, se vendar s časom pojavi toliko okoliščin, ki na nas mučno pritiskajo. Treba je delati v kraju, času in okolju, ki nam ni všeč. Dražji nas značaj sodelavcev, nadzorstvo gospodarja itd.

O prostem času pa moremo svobodneje zadihati; delamo, kar hočemo, družimo se, s komer hočemo, in imamo prijeten občutek, da smo sami svoji gospodarji.

Drugi smisel prostega časa je počitek in razvedrilo.

Alko pomislimo na ritem sodobnega življenja v mestih in industrijskih središčih, na hrušč na cestah, v tovarnah in rudnikih, na živčno napetost v uradih in velikih trgovinah, na prenavanje v prevoznih sredstvih, bomo razumeli, kakšen blagoslov je prosti čas za modernega človeka.

Povsem naravno je, da ljudje, čim utegnejo, bežijo iz mestnega hrušča in prahu v naravo, kjer iščejo mir, tišino, svež zrak ter počitek za dušo in telo. Po nekaj dneh bivanja na deželi, v gorah ali ob morju se človek počuti popolnoma prenovljen.

Mnogim pa je že sprememba dela lep počitek in razvedrilo. Prosti čas uporabljajo za obdelovanje vrta in urejanje svojega doma. Tudi to je dobro.

*

Slišijo se tožbe, da prosti čas ubija družinsko življenje.

Morda je v tej sodbi nekoliko pretiravanja, vendar moramo priznati, da člani iste družine še nikoli niso bili tako redko zbrani okrog družinske mize in niso poznali tako malo ur skupnega življenja. Delo, šola, razvedrilo, šport in različne organizacije združujejo člane družine izven doma.

Ker je družina naravno in nenadomestljivo okolje, kjer se razvijajo najbolj vzvišena človeška čustva, je zelo važno vprašanje, kako doseči, da bi družina čimveč svojega prostega časa preživljala skupaj. To je nujno potrebno za razvoj otrok vseh starosti ter za ravnotežje in soglasje staršev samih.

Moremo si misliti, kako milo se stori možu, ki se izmučen vrne s svojega dela, če v očeh svoje žene vidi zaupanje, vdanost in milobo, pri otrocih pa občudovanje, spoštovanje in ljubezen. Čuti se popolnoma potolaženega in obnovljenega. Na delu je bil sluga strojev, številka, doma pa je mož, oče, človek.

Družinsko ognjišče mora spet postati poglobljeno središče za preživljanje prostega časa, ker je to ognjišče tudi središče človeškega življenja, kjer svobodneje zadišemo ter se nasrkamo novega poguma za življenje.

*

Današnji delavec ima veliko več prostega časa, kot ga je imel njegov prednik pred 100 leti, ko je bila industrializacija še v svojih povojih. A ta ugodnost je združena z resno dolžnostjo. **Prosti čas nam mora služiti tudi za naše osebno oblikovanje.**

Oblikovati se moramo zaradi nas samih.

Mi ne smemo živeti »tja v dan«, brez vsakega smisla in cilja. Smo umna bitja. Moramo razmišljati. Moramo skušati razumeti sebe in svet, v katerem živimo. Najti moramo stvaren odgovor na usodna vprašanja našega življenja: »Kdo smo, odkod prihajamo in kam gremo?« Najti moramo pravi odnos do Boga, začetnika življenja. Nekaj ča-

ša moramo posvetiti molitvi. Vzgojiti si moramo oster čut za resnico, pravico, dobroto in lepoto. Povečati moramo svoje znanje s sredstvi, ki nam jih nudijo moderni čas: večerne šole, berilo, potovanje, radio in televizija. Oblikovati se moramo na vseh področjih, ki so nam dostopna, in s tem dopolnjevati božje stvariteljsko delo v nas.

Oblikovati pa se moramo tudi za druge.

Uživamo dobrote družbe, katere člani smo. Deležni smo njene svobode, kulture, duhovnih zakladov, tehničnega in gospodarskega napredka. Uživamo učinkovito socialno zaščito. Skratka veliki varovanci družbe smo, a vse preveč pozabljamo, da nam to varstvo nalaga tudi dolžnosti.

Družba je skupek posameznikov, od katerih vsak vrši vlogo člena, ki v povezavi z drugimi člani dela celoto. Solidnost tega člena vpliva na solidnost celote.

Če imamo pred očmi to preprosto resnico, bomo razumeli, da življenje in napredek družbe zavisita od posameznikov, od njihovega smisla za žrtve in napore, od njihove solidnosti in zvestobe. Naša dobra ali slaba dejanja ne rodijo zato posledic samo za nas, marveč za vso družbo. Od tod naša dolžnost, **da se oblikujemo tudi za druge.**

Ne skrbimo tedaj ozkosrčno samo zase! Mislimo tudi na druge. Vzgojimo si široko srce, ki bo zvesto bilo za ideale skupnosti. Tako bomo postali res solidni člani v veliki človeški družbi in v vseh skupnostih, katerim pripadamo kot Slovenci in kristjani.

*

Prosti čas je torej čas svobode in sproščenosti, čas počitka in razvedrila, čas družinskega življenja in čas osebnega oblikovanja. V tako pojmovanem prostem času se za modernega človeka skrivata velika moč in bogastvo.

Naša naloga je te ideje utelesiti v svojem življenju.

V-ko.

■ Nizozemski katoličani so zbrali 100.000 dolarjev za pomoč siromašnim škofom, da se lahko udeležujejo vesoljnega cerkvenega zbora.

■ Indonezijska vlada je naročila 260.000 knjig svetega pisma. Vsaki katoliški družini ga bo dala za stonj. Pametna misel!

„Verujem -

v Jezusa Kristusa,
ki je vstal od mrtvih,
šel v nebesa in sedi na
desnici Boga Očeta vsemogočnega...«

Skrivnost Kristusovega poveličanja je ne-
ločljivo povezana s skrivnostjo njegovega
ponižanja: **pot v poveličanje in slavo gre
skozi Getsemani in preko Kalvarije.** »O ne-
spametna in po srcu kesna za verovanje vse-
ga tega, kar so napovedali preroki!« — je
vstali Zveličar poočital učencema na poti v
Emavs. »Ali ni bilo potrebno, da je Kristus
to pretnel in šel tako v svojo slavo?« (Lk
24, 25).

Ker je krščanstvo v življenju s Kristusom
in v Kristusu, ni pravega krščanstva brez
trpljenja in križa. A križ in trpljenje ni naš
cilj. Naš cilj je vstajenje in poveličanje.
Žntev in odpoved, trpljenje in smrt imajo
veliko vrednost, a le, ker je Zveličar to iz-
bral kot pot zmage nad grehom in smrtjo.

Kristus, naš Odrešenik, je pravi Bog in
pravi človek. Kot božji Sin, kot druga ose-
ba presv. Trojice je bil vsak trenutek svo-
jega zemskega življenja združen z Bogom
Očetom po Sv. Duhu v slavi in večni sreči
božje ljubezni. Kot človek pa je bil za časa
svojega bivanja med ljudmi v vsem nam
enak, razen v grehu. Ko pa je s smrtjo na
križu dopolnil svoje poslanstvo, je bil tudi
kot človek privzet v božjo slavo.

*

Vstajenje od mrtvih je glavni dogodek
Kristusovega življenja. Ko mitj njegov nauk,
niti čudeži niso prepričali judovskih vodi-
teljev, je Kristus napovedal kot glavni do-
kaz svojega božjega izvora — svoje vstaje-
nje od mrtvih. Trikrat je napovedal svoje
trpljenje in smrt, pa tudi vstajenje, ki bo
znamenje, ki so ga Judje hoteli imeti: »Hu-
dobni in prešuštni rod hoče imeti znamenje:
a ne bo se mu dalo znamenje kakor zname-
nje preroka Jona. Kakor je bil namreč pre-
rok Jona v trebuhu velike ribe tri dni in tri
noči, tako bo Sin človekov v osrčju zemlje
tri dni in tri noči« (Mt 12, 39. 40).

Na Kristusovem vstajenju temelji naša

Pred ljubljansko mestno hišo stoji ena najlepših
ljubljskih umetnin — vodnjak kranjskih rek z
vitkim obeliskom iz l. 1751, delo kiparja Francesca
Robbe, stvaritelja raznih baročnih umetnin v Ljub-
ljani. Za njim je pred stolnico sv. Nikolaja nad-
škofijski dvorec.

vera: »Če pa Kristus ni vstal, je prazno naše
oznanjevanje, prazna tudi vaša vera,« je za-
klical sv. Pavel (1 Kor 15, 14). Vstajenje
Kristusovo je res temelj naše vere. Z njim
je Kristus po eni strani dokazal, da je pravi
Bog in da je njegov nauk resničen, po drugi
pa nam je dal upanje, da bomo tudi mi vsta-
li: »Ako se pa o Kristusu oznanja, da je
vstal od mrtvih, kako govoré nekateri med
vami, da ni vstajenja od mrtvih? ... Zakaj
če mrtvi ne vstajajo, tudi Kristus ni vstal.«

(1 Kor 15, 12. 16) odločno izpričuje Kristusovo vstajenje sv. Pavel, ki nam je zapustil eno najstarejših poročil o tem dogodku. Kot očividec namreč poroča, »da je Kristus tretji dan vstal, kakor je v pismih; in da se je prikazal Kefu (= sv. Petru) in potem dvanajsterim; potem se je prikazal več ko petsto bratom hkrati... Potem se je prikazal Jakobu, nato vsem apostolom. Nazadnje za vsemi pa se je kot negodniku prikazal tudi meni. Kajti jaz sem najmanjši izmed apostolov, ki nisem vreden, da se imenujem apostol, ker sem preganjal Cerkev božjo« (1 Kor 15, 5—9).

Bolj podrobna poročila o dogodkih ob Jezusovem vstajenju prinašajo vsi štirje evangelisti, a pričevanje sv. Pavla ima prav posebno vrednost. Kajti on, spreobrnjeni preganjavec Cerkve, je na prav posebno globok in osebni način razumel in doživel pomen Kristusove smrti in vstajenja za življenje vsakega kristjana.

Kristus, s katerim smo po sv. krstu združeni, nam daje zgled novega življenja: »Pokopani smo bili torej z njim po krstu v smrt, da bi tako, kot je Kristus vstal od mrtvih s slavo Očetovo, tudi mi zaživelimo novo življenje. Kajti če smo z njim zraščeni v podobnosti njegove smrti, bomo tudi v podobnosti njegovega vstajenja. Vemo namreč, da je bil naš stari človek z njim vred križan, da bi se telo greha razdejal in bi mi grehu več ne služili. Kdor je namreč umrl (grehu), se je greha oprostil. Če smo pa s Kristusom umrli, verujemo, da bomo z njim tudi živeli, vedoč, da od mrtvih vstali Kristus več ne umrje: smrt nad njim več ne gospoduje. Kajti smrt, ki jo je za greh pretrpel, je pretrpel enkrat za vselej; življenje pa, ki ga živi, živi Bogu. Tako se tudi vi sodite, da ste mrtvi za greh, živi pa za Boga v Kristusu Jezusu.« je pisal sv. Pavel Rimljanom (6, 4—11).

Kristusovo vstajenje torej ni le podoba in jamstvo našega telesnega vstajenja, ampak predvsem vir našega duhovnega vstajenja od greha.

*

Sv. pismo pravi, da se je Kristus še 40 dni po svojem vstajenju prikazoval apostolom

in učencem, katere je izbral za priče in oznanjevalce svojega evangelija »v Jeruzalemu in po vsej Judeji in Samariji in do konca sveta« in jim govoril o božjem kraljestvu (Apd 1, 3. 8). Iz evangelijskih poročil o vstajenju in zlasti iz nauka sv. Pavla je razvidno, da je bil Kristus takoj ob vstajenju deležen vse polnosti poveličanja. Z vnebohodom je bila ta polnost poveličanja še na viden, zunanji način razodeta izbranim pričam. Štindeseti dan po svojem vstajenju je Kristus te svoje izbrane »peljal venkaj proti Betaniji, povzdignil roke in jih blagoslovil. In medtem ko jih je blagoslovljal, se je vpricho njihov dvignil, se ločil od njih in šel v nebo in oblak ga je vzel izpred njih oči« (Lk 24, 51; Apd 1, 9).

Za življenje tako ponižan in sramoten, je sedaj povišan »nad vsa nebesa« in »sedi na desnici božji«. To nazorno izražanje, s katerim izpovedujemo našo vero, nakazuje eno najglobljih skrivnosti odrešenja: kako visoko je povzdignjena naša človeška narava. V Kristusu je človeška narava povezana z božjo v osebnem edinstvu in po Kristusovem vstajenju je privzeta v neskončno slavo troedinega božjega življenja.

Od vnebohoda dalje je Kristus sicer telesno ločen od nas, a mi s tem nismo ničesar izgubili. »Za vas je dobro, da grem«, je govoril apostolom, kajti »odhajam, da vam prostor pripravim v hiši mojega Očeta« (Jan 16, 7; 14, 2).

*

Življenjski pomen teh verskih resnic je v tem, da nam zagotavlja, da naša vera ni prazna in up ne zaman. Eden izmed nas Kristus-človek, je že dosegel cilj, za katerega smo bili ustvarjeni in ki daje smisel našemu življenju. V Kristusu-človeku je že uresničena božja zamisel stvarstva. Po Kristusovem trpljenju, smrti in poveličanju je med Bogom in človekom zopet vzpostavljen »krogotok« ljubezni, ki ga je greh prekinil. Človek, ki prihaja po stvarjenju od Boga, more — po Kristusovem zgledu in v moči njegovega zasluženja — po trpljenju in odpovedi ter skozi vrata telesne smrti doseči svojo popolno srečo v večnem združenju z Bogom.

fp

Še o ljubezni novega človeka

Ne bo odveč še malo razmišljanja o seksusu in ljubezni modernega človeka, da si damo odgovor na drobno vprašanje »zakaj?«. Zakaj govoni apostol o dvojni postavi, zakaj nastanejo težave v mnogih dobrih zakonih, zakaj moderni človek pogosto ne zna ali ne more urediti najbolj osnovnih odnosov, ki so med možem in ženo?

Težnja po enotnosti

Vsaka ljubezen teži po združenju. Biti čim bližje onemu, ki ga ljubimo. Mati ne bo spustila otroka izprad oči, zaljubljeni iščejo vsake prilike, da bi bili skupaj. Ker je človek iz telesa in duše, telo pa je materialno, (kar pomeni oviro za združitev, potem more doseči popolno združitev le duhovna stran v človeku. Ako hočete združiti dva kamna, ju morate razbiti in spet združiti s cementom, da sta enotna. Lahko pa se dva človeka naučita isto pesem, ne da bi kakor koli sebi ali pesmi škodovala, še manj drug drugemu na znanju. Ako ljubezen teži po združenju, mora biti ita ljubezen predvsem na duhovni strani, telesna namreč utruja in marsikdaj odbija.

Ljubezen mora rasti, drugače bo kmalu »umrla«. Zato ne more zadostiti samo telesno združenje. Mož in žena ostaneta še vedno osebnosti, vsak zase. Ko telo ne more dati enotnosti, potem je duša tista, ki mora imeti prednost, da ona izpopolni edinstvo. Zato prava ljubezen zahteva tudi polno duhovno predanost. Ako te ni, ni rasti in prej ali slej pride do razcepa. Odtod nespোরazumi, ki rastejo, čim bolj ljubezen umira.

Največja pomoč pri tem so otroci, dasi moramo reči, da je lahko zakon srečen tudi brez njih. Otroci zvežejo ponovno očeta in mater, da kot mož in žena nikdar ne čutita praznine svojih odnosov, saj sta napolnila svoje življenje z novim telesom in dušo, ki je dana naravnost po Bogu Stvarniku. »Nikdar nisem verjel, da more človek tako rad imeti svojega otroka,« marsikateri oče rad prizna. Mnogi ne bi znali izraziti tega, a čutijo v globini svojih duš, da so tako dodali tudi ljubezni do žene novo rast.

V nedeljo 7. maja 1964 sta prejeli zakrament sv. birme dve slovenski deklici iz ugledne družine Škrjanc v Bjuv na švedskem: Cvetka in Marinka Škrjanc, v katoliški cerkvi v Hälsingborgu. Botra je bila ga. Marija Kovačič iz Bjuva. — Na sliki: Slovenski birmanki (prvi dve od leve na desno) s škofom msgr. John Taylorjem.

Odtod tudi duševni napor ali razklanost, ki ga povzroči vsak odnos izven zakona. Spolno občevanje pusti potem notranjo praznoto in rodi sovraštvo, saj je razpor med telesom in dušo še bolj viden.

Dušeslovci, ki skušajo rešiti vprašanje zakona samo po seksualnem odnosu, grade na osnovi, da mož in žena nista v tem nič različna od živali. In vendar ima človek možnost, da se dvigne v nebo, dasi živi na zemlji in je popoln človek le oni, ki prizna, da je v njem tudi duša.

Težnja po osebnosti

Drugi razpor nastane zaradi tega, ker smo ljudje osebe in vendar vezani na druge ljudi. S tujimi izrazi: smo individualni, a moramo biti socialni. Ako gledam, poslušam itd., potem so to popolnoma moja dejanja, prav nič vezana na druge. Ker pa je ljubezen usmenjena v nastanek novega rodu, ni samo osebno zame, temveč ima tudi svoj

družbeni odnos. Ako bi bil seksus dan samo za zadovoljitev posameznika, potem bi ga lahko sam kontroliral. V človeški naravi pa je, da se človeški rod ohrani in razvija, tudi ko posameznik mine.

Tudi tu pridejo na pomoč otroci. Končno ostane osebni element tudi pri tem, saj oče in mati rečeta: »Moj sin, moja hči!« Njuni otroci pa bodo nadaljevali človeški rod.

Ako človek izgubi vero v Boga, izgubi tudi svojo dušo. Ostane mu le telo, ki ima svoje nagone in zahteve. Da se ohrani, mora jesti in piti. Da ohrani rod, ima seksualno ljubezen: »Trebuh je njihov bog«, pravi sveto pismo. Modernemu človeku pa je pripadlo, da je seksus napravil za boga.

Težnja po trajnosti

Težave nastanejo tudi zaradi razpora med končnim in neskončnim. Nihče si ne želi ljubezni le za pet minut ali za leto dni, temveč za zmerom. Kaj je teh obljub med mladimi ljudmi, da se bosta za večno ljubila in da njuna ljubezen nikdar ne bo minila! Ljubezen sama po sebi je brezčasovna. Vendar dobro vemo, kako tudi lahko mine. Zakon se začne kot ples v maskah. Ko so te odstranjene, šele spoznamo človeka. V življenju se odkrijejo značaji. Zdel se ji je vitez, pa je spoznala, da je le navaden človek ali še kaj manj. Misli je, da je poročil angela, pa je le našel žensko, ki je vse prej kó to, da ne rabimo hujšega izraza.

Ker je v nas težnja po večnem in neskončnem, more le Bog v tem popolnoma zadoštititi. Tako je Avguštin zapisal, da je »nemirno naše srce, dokler ne najde miru v tebi, o Bog!« Človeka ne moremo razdeliti, da bi oddvojili dušo in telo, da bi ločili med seksusom in ljubeznijo. Oboje je tu in teži po medsebojni enoti. Ne, kot bosta sanjala o svojem zakonu ženin in nevesta, ampak kakor bo Bog »sanjal«, tak bi bil pravi zakon. Zares je treba treh pri vsakem zakonu. Ako manjka Boga, bo zakon kmalu v prepadu. Le Bog more dati, kar si človeško srce želi. V duši je večnost ljubezni, noben materializem je ne more uničiti. Telo nikdar ne more nadomestiti duše in ne težnje po Bogu in njegovih ljubezenski vezi.

Če damo prvo mesto telesu, bo duša trpela. Če je duša prvo, si bo telo podredila, ga disciplinirala ter tako ustvarila enoto. Kristusov nauk je: »Kaj namreč človeku pomaga, če si ves svet pridobi, svojo dušo pa pogubi? Ali kaj bo dal človek v zameno za svojo dušo?« (Mt 16, 26). In spet: »Ne bojte se tistih, ki umore telo, duše pa ne morejo umoriti, bojte se marveč tistega, ki more dušo in telo pogubiti v pekel.« (Mt 10, 28).

Krščanstvo ni nasprotno seksusu in ljubezni, saj je dvignilo zakonsko ljubezen v zakrament. Hoče pa enoto, da bo ljubezen rastla do stopnje, ki jo zmore le v Bogu, potem bo večna in bo dopolnila človekovo osebnost. -nk

† Dr. Vladko Maček - sin slovenskega očeta

V Washingtonu je 15. maja umrl voditelj hrvatskega naroda dr. Vladko Maček. Poleg hrvaških osebnosti so se njegovega pogreba udeležili tudi mnogi Slovenci z dr. Mihom Krekom na čelu. Številni predstavniki drugih narodov: Srbov, Bolgarov, Čehov, Slovakov, Ukrajincev, Poljakov, Madžarov, Romunov, Litvancev, Latvijcev, Estoncev in Albancev, so pokazali s svojo udeležbo, kako ugleden politik in mož je bil pokojni in kako je bil spoštovan zaradi svojega demokratskega prepričanja. Tujci so ga imenovali »hrvatski Gandi«. Bil je predsednik Hrvatske seljačke stranke in je po sporazumu malo pred drugo svetovno vojno postal tudi podpredsednik jugoslovanske vlade.

Slovenci smo z njim izgubili iskreno dobrega prijatelja, saj je bil »naše gore list«: bil je sin slovenskega očeta, ki je iz kozjanskega okraja prišel kot mlad cestnogradbeni inženir v svojo prvo službo na Hrvaško, si tam ustanovil družino in tam ostal vse življenje. Vladko Maček je rad preživljal počitnice na domu svojih dedov v naši zeleni Štajerski. V pogovoru je rad navajal naše narodne pregovore in rad recitiral na pamet slovenske pesnike (zlasti Gregorčiča, Prešerna in Vodnika). Tudi zapel je rad slovensko pesem.

kotiček za žene

Gospa Majda svetuje

Povej po pravici!

(Konec)

Omenila sem že, da moramo razlikovati laži predšolskega otroka od laganja šolske mladine. Malček zdrsne z ozke poti resnice zaradi bujne domišljije, nehote in nepremišljeno. Večjega otroka pa v laž zapelje temeljito preresetavanje položajev, skratka: namen z lažjo ubrati lažjo in udobnejšo pot.

Običajno otroci, ki staršem zaupajo, ne lažejo ali vsekakor manj kot otroci, ki se boje kazni in ki so z majhnih nog na vse načine vajeni braniti svoje interese. Ponovno poudarjam, da se moramo telesnih kazni kar se da izogibati. Starši, ki otroka za vsako malenkost s klofutami in udarci spravljajo k pameti, delajo veliko napako. Otrok se tepenja privadi kot nujnega zla, v duši pa se zakrčne, da niti kesanja ni več zmožen, pač pa samo jeze in trme in želje, prihodnjič grešiti premeteneje, da ga nihče ne bo zalotil. Če pa se izogne pregrehi, torej le iz strahu pred udarci. Takale polovična čednost pa je presneto skromen vzgojni uspeh.

Otroka moramo od najnažnejših let učiti ljubiti resnico. To nagnenje mu moramo z dobrim zgledom, s potrpljenjem, z ljubeznijo tako vcepiti v dušo, da pozneje na račun resnice ne bo pripravljen sklepati polovičnih kompromisov in se bo vselej in za vsako ceno izogibal laži.

Da, z dobrim vzgledom! Kar priznajmo, da tudi mi odrasli ničkolikokrat zaideмо v laž. Vedno najdemo izgovor, češ: drugače ni bilo mogoče, ali pa: kaj bi si sicer onile mislili!... in podobno; malenkosti, ki nam ne pomenijo laži. Toda otrok misli drugače: odraslim je prav tako strog sodnik, kot so odrasli njemu. V obsojanju pozna samo črno in belo, vnesnih, več ali manj sivih odtenkov, ki si jih odrasli kaj radi dovolimo, on ne upošteva. Zato pazimo, da nas otrok nikdar in pod nobenim pogojem ne zaloti pri laži. Ali smemo soditi otroka, ki misli: če ti lahko lažeš, zakaj ne smem jaz?!

Pri presojanju, sojenju in kaznovanju laži je potrpljenje mnogo boljše orožje kot palica. Posebno, če je združeno z ljubeznijo. Ko smo otroka zalotili na laži, s potrpljenjem preudarimo, kaj ga je k laži nagnilo: ali želja po uveljavljanju, strah pred kaznijo ali kaj drugega, kar vznemirja otroku dušo. Nikdar ne sodimo in kaznujmo v jezi in naglici! Pri zasliševanju pomagajmo otroku do resnice z ljubeznijo in razumevanjem in če le mogoče brez prič. Naša želja ni in ne sme biti otroka ponižati, pritisniti ga ob zid. Otroku moramo le pokazati, da je resnica, čeprav bridka in neprijetna, mnogo boljša od umazanih zank laži. Otrok, ki odraslemu zaupa, se bo spovedal z resnično željo, da si olajša dušo in srce, da odstrani umazano laž, ki je ostala kot zid med njegovim srcem in srcem staršev.

Tudi govorjenje, da se mu pozna zaradi laži črna pikica in mehak nossek, po mojem nista ravno pravi način ugotavljanja resnice. Po našem je »črna pikica« nedolžna izmišljotina, ki naj otroka prisili k izpovedi. V resnici gre za laž in otroku bo pogled v zrcalo to kmalu povedal. Kako pa bomo laž z lažjo izkoreninili?! Lepše je, če mama brez zmerjanja popelje malega grešnika pred podobo Jezuščka: »Poglej, otrok, kako ljubo se ti Jezušček smehlja! Njegovo srce pa je žalostno in joče!« Otrok je Bogu blizu, misel na užalostčeno Jezuščkovo srce ga bo privedla na pravo pot. In pozneje, mnogo pozneje, ko ne bo več materine roke, ki bi ga popeljala do božje podobe, bo v spominu na ta dogodek v mislih spet stal pred sliko smehljajočega se Jezuščka iz njegovega otroštva. In ne bo mu težko presoditi, katera pot je prava.

Majda

NAŠA MOLITVENA ZVEZA

Vsak mesec molimo po posebnem namenu. Tako bomo Boga prosili posebne pomoči:

Julij: Spoštovanje človeške osebnosti zahteva med drugim tudi to, da se vsakemu narodu, kakor tudi pripadnikom manjšin, da pravica in možnost do lastnega kulturnega in gospodarskega razvoja. Zato bomo ta mesec z molitvijo pomagali našim na Koroškem in Primorskem v borbi za njihove osnovne človeške in narodne pravice.

slovinci doma

Po uradnih podatkih je sedaj v Sloveniji 11% vse obdelovalne zemlje že državna last. V nekaj letih bi radi to številko spravili na 32%. Treba bo torej še jemati ali pa siliti ljudi zlepa, da bodo svojo zemljo oddali.

V Šoštanjju so zgradili bazen za plavanje. — V Murški Soboti je menda kar 8 profesorjev odpovedalo službo zaradi premajhnih plač. — V Ložanah pri Sv. Lenartu v Slov. goricah se je avtobus prevrnil. Človeških žrtev ni bilo. — Na Polici pri Kranju je ogenj uničil poslopje tamkajšnjega obrata tovarne Exoterm. Je 70 milijonov dinarjev škode. — Skozi Apaško dolino grade novo asfaltirano cesto, ki bo vezala Radgono s Cmurekom.

8 let zapora, upoštevajoč olajševalne (?) okoliščine, je dobil v Novi Gorici miličnik J. Šušljigoj, ki je iz ljubosumja vzel življenje 22-letnemu dekletu. — Sredi maja je bilo v Sloveniji kar 10 požarov, ki jih je zakrivila malomarnost. — V Oseku v Slovenskih goricah so odprli nov gasilski dom. — Koprsko pristanišče se tudi letos razvija zelo ugodno. — Začeli so z deli za elektrifikacijo železniške proge Ljubljana—Jesenice. Na desetih krajih bodo ublažili ovinke, da bodo električne lokomotive lažje tekle.

V Šenčurju pri Kranju so odkrili kamenito grobnico iz rimskih časov. V grobnici so našli dvoje okostij brez kakšnega nakita. — Nov oddelek slovenjeograške bolnišnice ima 190 postelj in več operacijskih dvoran. — V Ljubljani je bil tudi letos mednarodni sejem blagovne izmenjave

»Alpe—Adria«. Na njem je razstavljalo svoje izdelke 124 slovenskih in hrvatskih podjetij, 30 italijanskih in 15 avstrijskih.

Ob 70-letnici ptujskega muzeja je lani obiskalo muzejske prostore okoli 75.000 obiskovancev. — V ljubljanskem muzeju je bila lepa razstava dokumentov in zanimivosti iz časov Napoleonovih Ilirskih provinc.

Čezsoča je vasica s 500 ljudmi sredi Julijskih Alp, gori nad Bovcem pod kopaštim Svinjakom in Golubarjem. Tam mimo vodijo poti v Trento pod Triglav, na Predil, pod Mangart. Blizu slapa Boka nameravajo zgraditi jez, da bo Soča zalila vseh teh 150 hiš in bo stala pet metrov nad hišami. Tako bo nastalo Bovško jezero, ki bo dajalo električno energijo. Pri Trnovem bo podzemna strojnica s turbinami.

Naša najdrznejše speljana vzpenjača je žičnica na Veliki planini v Kamniških planinah. Ni dolgo od tega, ko je začela obratovati. V 4 in pol minutah te dvigne iz doline Kamniške Bistrice na planino. Speljana je 1000 m visoko, njena dolžina znaša 1600 m, naredi 8 metrov v sekundi. Računajo, da bodo lahko z njo prevozili 350 turistov na uro. — Pod triglavskim ledenikom je ogromna jama, ki pripelje jamskega raziskovavca še do druge prostorne dvorane, kateri pa doslej niso mogli izmeriti dna.

Na državnem posestvu v Zalogu je poginilo 24.000 piščancev (23 ton), ki so jih malo prej dobili iz Nemčije. Kriva je menda epidemija, ki se je med njimi razpasla. — V Murški Soboti je bilo sre-

čanje gojencev raznih slovenskih ekonomskih srednjih šol. Temu velikemu sestanku so dali ime »ekonomiada«. — V Ljutomeru so konec maja praznovali 70-letnico obstoja tamkajšnjega pevskega zbora.

Znamenito štajersko zdravilišče Rogaška Slatina slavi letos 300 let obstoja. Proslava bo v septembru, ko bodo tam tudi otvorili novo 10-nadstropno terapijo s 120 posteljami. Pred dobrimi 300 leti je zaneslo v dolinico, kjer je danes to zdravilišče, enega izmed grofov Zrinjskih. Mož je imel jetrno bolezen in je prišel pit vodo, ki tu teče. Vsled te vode je ozdravel. Dogodek je popisal v svoji knjigi dr. Johannes Gründel in s tem proslavil ta kraj doma in daleč po svetu. Vrelec mineralne vode so za silo uredili in začeli vodo prodajati. Kmalu je dobil izključno pravico za prodajo vode kolegij dunajskih lekarnarjev (1721). Uredili so tri metre in pol globok studenec in ob njem postavili spomenik sv. Janezu Nepomuku, češkemu svetniku. Po 61 letih so vodo dobili v last trije domači kmetje mejaši. Od teh so svet kupili štajerski deželni stanovi leta 1803 in so po porazu Napoleona leta 1813 zgradili v Rogaški Slatini pravi zdraviliški dom.

Muzej v Škofiji Loki je nedavno tega odkupil veliko »škrinjo pomalano«, ki jo je v gostilni »Pri Anžku« v Gorenji vasi odkril akademski kipar Tone Logonder. Škrinja je zelo velika — 170x70x90 cm — in so v njej hranili žito. K hiši je prišla z balo obporoki — a tega je že davno! Saj je to doslej najstarejša znana kmečka škrinja na Gorenjskem! Je lepo izdelana, krasijo jo poznorenesančni pilastrčki in vmesna poslikana polja. Stranici krasita dve veliki, preprosti rozeti. Na

»pročelju« je na vsaki polovici med dvema lokoma nad plitvimi stebrički napis IHS. Največ pa je vredno, da je skrinja datirana: med pilastri preberemo črno naslikane številke 1687. Zanimivo je, da se je ta skrinja ohranila le po izredni sreči. Nekaj čez 30 let je tega, kar je požar uničil Anžkovo gostilno. Vse, kar je bilo lesenega, je zgorelo, razen te skrinje, ki je tako še zelo lepo ohranjena dočkala zasluženo mesto v narodopisnem oddelku loškega muzeja.

V nedeljo, 24. maja, je bilo na Sveti gori pri Gorici ustoličenje novega administratorja (s skoraj vsemi škofovskimi pravicami) jugoslovanskega dela goriške nadškofije: msgr. dr. Janeza Jenka, ki je bil dolgo let v Beogradu pomočnik nadškofa dr. Ujčiča. — Letos poteka 60 let, kar so začeli graditi na Rakovniku pri Ljubljani salezijansko cerkev Marije Pomočnice in 40 let, odkar je bila posvečena. — Maja je minilo 100 let, odkar so prišli frančiškani k Materi Usmiljenja v Marijbor.

V Hamburgu je podjetje »Telefunken« podelilo slovenskemu ansamblu »Bratje Avsenik« ob prodaji milijonte Avsenikove gramofonske plo-

šče zlato gramofonsko ploščo z njihovimi posnetki. Vsakemu članu ansambla so pa dali zlat cečin. Svečanost je posnela tudi televizija in tako pokazala 20 milijonom ljudi Avsenikove v slovenskih narodnih nošah.

V Lipici pri Sežani je še izza avstro-ogrskih časov znana kobilarna, kjer vzgajajo posebno vrsto jahalnih konjev »lipicancev«. Po raznih evropskih časopisih se je raznesla vest, da bodo kobilarno ukinili in da sedaj Slovenci prodajajo plemenite konje, za katerega enega bi dali na zapadu 10 avtomobilov znamke »Mercedes«, italijanskim mesarjem po 280 lir za kg mesa. Vest ne odgovarja resnici. Gre za navadno selekcijo, ki malo vredne konje pač proda, da ostanejo res le čistokrvni lipicanci.

Na Mlaki pri Kokrici so odkrili nov staroslovanski grob s skeletom. — V Premu na Krasu je ubila strela odraslega človeka, v Zarečju pri Ilirski Bistrici pa upopelila gospodarsko poslopje.

Sredi junija je bil na ljubljanskem gospodarskem razstavišču 5. mednarodni lesni sejem. Udeležilo se ga je 132 razstavljalcev iz 12 evropskih dežel.

Namesto pretiranih investicij v razne »divje gradnje« nameravajo v Sloveniji skušati dvigniti življenjsko raven. Delavci so marsikje premalo plačani za svoje delo, čeprav delajo več kot kje drugje. Vsled tega tudi tako silijo na delo v tujino. Medtem pa manjka v Sloveniji delovne sile. Že lani je bilo v zasavskih rudnikih pomanjkanje delavcev za rudnik. Podobno je bilo tudi v velenjskem rudniku rjavega premoga. Tam je letos kriza še bolj narasla in potrebujejo že 250 rudarjev. — Slovenija potrebuje tudi 200 dimnikarjev.

100 let je dočkala Slovenka Alojzija Klun v kraju Vernicis v Furlaniji. — V Trenti pod Triglavom pa je praznovala 95 let življenja Katarina Kravanja, ki še vedno prede volno in je zrasla do te starosti ob krompirju, polenti in mineštri.

Državljanom Danske, Švedske, Norveške, Finske in Islandije odslej ni treba več nobenega vizuma, če potujejo v Jugoslavijo. Tam lahko ostanejo do tri mesece. Tudi tranzitni vizum ni zanje več potreben. Prav tako pa tudi ni potreben več vizum jugoslovanskim državljanom, ki potujejo v eno od teh držav.

Slovenski predstavnik v furlanskem deželnem svetu

Furlanija, Gorica in Trst so dobili kot nova italijanska pokrajina svoj deželni parlament. Maja so bile prvič volitve v novi deželni svet. Ker Italijani tako malo upoštevajo slovenski živelj, ki je ostal v okviru njihove države, je bilo zavednim Slovincem jasno, da se morajo močno potruditi, da pride v ta pokrajinski parlament tudi slovenski zastopnik. Kar je demokratičnih Slovencev, so se strnili in nastopili na volitvah kot »Slovenska skupnost«. Sicer so se tudi nekatere italijanske stranke puhile za slovenske glasove in so žal slovenski rdečkarji

propagirali v okviru socialističnih italijanskih strank. Toda naši Primorci so se zavedeli, da jim tujec ne bo nikdar dal tega, kar potrebujejo, če sami ne bodo zahtevali. Izkušnja tudi uči, da Slovenec zelo rad žrtvuje sebe za druge in da kot socialist in komunist v sklopu z drugimi narodi kaj rad pozabi na svoj narod, medtem ko so italijanski komunisti najprej Italijani in šele potem komunisti. »Slovenska skupnost« je zbrala 10.008 glasov ter dobila svojega slovenskega predstavnika. Na italijanski komunistični listi sta bila sicer izvoljena še dva Slovence, toda nju štejejo Italijani za svoja, ker morata ubogati italijansko komunistično vodstvo.

slovinci po svetu

Pri Sv. Janezu v Milwaukee (Združene države) so imeli Slovenci svetli misijon. Misijonar p. Atanazij Lovrenčič, frančiškan iz Lemonta, se je zelo potrudil, da bi vtisnil glavne resnice vere v srca poslušavcev. Poslušavci so izredno pazljivo sledili njegovim besedam. Na koncu misijona je misijonar dal vsakemu v spomin podobico z lepimi nasveti, ki so na njej natisnjeni: 1. Zavedaj se vedno, da si otrok božji in da so nebesa tvoj dom! — 2. Moli; ko prenehaš moliti, si že na poti pogube. Priporoči se Bogu zjutraj in zvečer! Posebno ne pozabi svoje nebeške Matere; priporočaj se ji vsak dan! — 3. Izogibaj se priložnosti v greh! V uri skušnjav se spomni poslednjih reči! — 4. Bodi dober faran svoje župnije! Blagor tvoje cerkve zavisi tudi od tebe. — 5. Starši, čuvajte svoje otroke greha! — 6. Otroci, spoštujte svoje starše in ljubite jih! — 7. Ne naveličaj se v dobrem; kajti kdor bo vztrajal do konca, bo zveličan.

V prostorih galerije LOK v New Yorku je bila 4. aprila odprta reprezentančna razstava slovenskih umetnikov, ki živijo v svobodnem svetu. Zastopano je bilo slikarstvo, kiparstvo in arhitektura enajstih umetnikov. Razstavili so svoja dela Ivan Bukovec, Bara Remec, Aleksa Ivanc iz Maroka, Božo Kramolc iz Kanade, Marjanca Savinšek iz Francije, Maninka Bugar, Hugo Velker, Jože Vodlan, Miro Zupančič, France Gorše ter Simon Kregar iz Združenih držav.

»Veseli Slovenci« se imenuje mlada skupina, ki so jo sestavili v Clevelandu v Združenih državah. Eden igra klarinet, drugi harmoniko, ostala dva pa trobento in bariton.

Ameriška univerza v Minneapolis (Minnesota, USA) je začela z zbiranjem gradiva za zgodovino ameriških naseljencev. Ustanovila je tudi poseben oddelek za zgodovino slovenskih priseljencev v Ameriko. Oddelek vodi gospa A. Molek. Zbrala je že celo vrsto raznih listov, časopisov, knjižic, sporedov in okrožnic raznih slovenskih društev in jih fotografirala, da je vse spravljeno v mikrofilmih. Univerzitetni voditelj tega dela, prof. Timothy L. Smith, je pretekli mesec

odpotoval na obisk v Slovenijo, ker bi si rad sam ogledal domovino naših ameriških izseljencev. Tudi bi se rad naučil nekaj slovenščine. — Rojaki, spravljajmo programe društev in druge reči, ki bodo našim znanecem pričale o priidnosti in delavnosti ter kulturnosti naših izseljencev v zapadni Evropi!

V mestu San Luis sredi Argentine pod gorami, ki jim pravijo Andi, se je po vojni naselila skupina Slovencev. Zavedajo se svoje narodnosti in svoje dolžnosti, da delajo v tujini za čast svojega naroda. Zbrali so se in obiskali predsednika občine ter mu izročili dobro utemeljeno prošnjo, naj bi eno izmed mestnih ulic imenovali po Sloveniji, »v znak priznanja, ker se je naš narod postavil proti komunizmu za svobodo, demokracijo in krščansko kulturo, pa tudi zato, ker se Slovenci v San Luisu s poštenim in vestnim delom trudijo za dobrobit svoje nove domovine«. Občinski svet je prošnjo ugodil in ena izmed sanluisških ulic se odslej imenuje »Pasaje Eslovenia«. 21. marca je bila cesta slovesno odprta. Otvoritve so se udeležili vsi tamkajšnji Slovenci, pa tudi številni prijatelji Slovencev in predsednik mestnega sveta.

Skupina mladih slovenskih odrskih umetnikov »Kres« v Združenih državah je sredi aprila odpotovala na obisk k rojakom v Hamiltonu v Kanadi. Tako je pomagala prirediti prvo večjo slovensko prireditev v Hamiltonu. Ta prireditev plesnih, dramskih in pevskih točk v narodnih nošah je bila v srbski dvorani in so se je udeležili tudi zastopniki kanadske javnosti z županom mesta na čelu.

Mrtvaški zvon je zapel v Avstraliji rojaku Jakobu Hartnerju od Sv. Antona iz Slo. goric. (Naj omenimo še — da se ne bo treba »Naši luči« sami hvaliti —, kaj pišejo avstralske »Misli«: »Naša luč« je stara kakor naše »Misli«. Z letošnjim letom je prišla pred nas povečana, polepšana, pobogata. Ko smo jo položili poleg »Misli« in sta se oba lista pogledala v oči in obisti, so »Misli« (bolj po tistem) zagodrnjale: Vrabca vendar, skoraj bi hotele biti take, kot si ti ...).

slovinci v evropi

Tiskovni sklad „Naše luči“

Slovinci v Bedfordu na Angleškem so imeli po šmarnicah v maju tombolo ter so izkupiček v znesku 3,12,6 (tri funte dvanaest šilingov in šest penijev) darovali za tiskovni sklad »Naše luči«. — Prav lepa hvala!

Za tiskovni sklad smo prejeli tudi od zavodnih rojakov iz Eisdena, ki so po g. V. Kurnu poslali v pomoč listu 600.— bfrs. —

ANGLIJA

V dveh mesecih se pa nabere novic. Začnimo z najmlajšimi...

Krsti: Že 8. marca so v Lincolnu krstili Petra Ipavec. — Njegovi starši so pa ponesli h krstnemu kamnu nečakinjo Aleksandro Silvano Krivec v Bedfordu v župni cerkvi Kristusa Kralja 10. maja.

Poroka: V Westminsterški katedrali v Londonu sta se 2. maja poročila Marija Velišček in Rudolf Munih. Čestitamo!

Blagoslovi domov: Nove domove so dali blagosloviti Klemenčičevi v Kempstonu, Glukovi v Frampton Cottrellu pri Bristolu in Čušinovi v Blackburnu.

»Naš dom« je bil zunaj prenovljen, kolikor je pač mogoče pri stavbah, zgrajenih iz neometane opeke. So le leseni in zidani okenski okvirji ter podboji pri vratih. Zelo smo hvaležni vsem, ki so tako lepo in hitro izvršili delo. — Tudi naša kapela je dobila nove stole in preproge.

Bedford: Slovinci v Bedfordu se pridno pripravljajo na svoj dan 1. avgusta, ko bodo imeli lepo prireditve. Spored in podrobnosti bodo rojaki z Angleškega našli v priloženem vabilu. — 16. avgusta bodo spet šli na romanje v Walsingham in vabijo, da bi se jim še drugi pridružili.

Slovenska prisotnost v svetu: Da se tudi v svetu dobro uveljavljamo, povedo nekatere novice. Dr. Lj. Sirc, ki je docent za ekonomijo na škotski univerzi v Dundeeju, je pravkar izdal v Bernu pri švicarskem vzhodnem inštitutu razpravo »Kommunistische Agrarpolitik und Asien, unter besonderer Berücksichtigung Jugoslawiens und Pakistans«. — Že lansko leto je izšla v angleščini pri Institutu of Economic Affairs knjiga »Communist Economy under Change«, h kateri je tudi g. Sirc prispeval študijo o jugoslovanskem gospodarstvu. Knjiga vsebuje še prispevke o Sovjetski zvezi, Poljski in marksizmu na splošno. — Dr. J. Jančar bo predaval o svojih raziskavanjih na mednarodnem psihiatriškem kongresu v Kopenhagenu na Danskem meseca avgusta.

Neuradna fotografija pevcov „Jadrana“ (v Belgiji) ob 10-letnici. Se bolj veselo držijo kakor pa na uradni fotografiji; pač niso mislili, da pridejo njih obrazi v tisk...

Slavje ob 10-letnici „Slovenskih prireditiv“ in pevskega zbora „Jadran“ v Charleroi v Belgiji

Nad 400 slovenskih rojakov in rojakinj se je v nedeljo, 26. aprila t. l., zbralo v Gilly-Haies na jubilejni „Slovenski prireditvi“. Praznovali smo 10-letnico teh „prireditiv“ in pa 10-letnico prvega nastopa slovenskega pevskega zbora „Jadran“ iz Charleroi.

Deset let

Ko je prišel za božič 1948 med Slovence v okolici Charleroi izseljenski duhovnik č. g. Reven, je uvedel stalno mesečno službo božjo za rojake iz daljne in bližnje okolice. Da bi bila služba božja bolj do-

mača in lepša, je povabil nekatere mlajše pevce in pevke, ki so že kdaj prej nastopili s slovenskim petjem, k cerkvenemu pevskeemu zboru. Prireditve slovenskih igravcev in pevk iz Limburga, ki so nastopili v Dampremy in Gilly, so vzpodbudile domače pevce, da bi ob takih prireditvah nastopili tudi z narodnimi pesmimi. Rojaki so jih za to navduševali in tako je s pomočjo izseljenskega duhovnika ter tehničnim vodstvom g. Ivana Kodeha, ki je kot pevovodja s pevci naštudiral pesmi, nastopil na prvi prireditvi v Gilly dne 2. maja 1954 domači kvartet. Uspešni prvi nastop in prijetni izlet v Ardenne je mladi zbor podžgal, da se je odločil za nov nastop, ki je bil med rojaki iz Beneške Slovenije v Tamines-La Praile v oktobru istega leta.

Potem so nastopili pevci iz Charleroi na slovenskih prireditvah v Limburgu. Zatem pa so s pevskimi cerkvenega pevskega zbora in nekaterimi drugimi rojaki organizirali v celoti samostojno prireditve v Gilly leta 1955. Poleg nastopa s petjem narodnih pesmi so naštudirali nekaj tamburaških točk in dramatski prizor. V okviru delovanja slovenskega izseljenskega duhovnika so se tako iz leta v leto vršile vaje za cerkveno petje, vaje za petje narodnih pesmi in priprave za kulturno in razvedrilno letno prireditve Slovencev v okolici Charleroi. Pretežni del večanja pevcev in pevk je ves čas vodil g. Ivan Kodeh, preko katerega je prišel zbor tudi v stik z drugimi zbori in dobil tudi prvo vabilo, da nastopi s svojimi pesmimi pred belgijsko javnostjo. Tedaj je bilo treba dati pevskeemu zboru tudi primerno ime. Po zgledu zbora „Slavček“ s Koroškega in „Slovenskega okteta“ iz Ljubljane, ki sta nastopila tudi v okolici Charleroi, je bilo več predlogov. Pevci so se končno odločili za ime „Jadran“. Pod tem imenom so potem od leta 1955 do danes nastopali pred slovenskimi rojaki kot pred drugo belgijsko publiko na raznih krajih in ob

Dramatski krožek „F. S. Finžgar“ iz Charleroi v Belgiji je uprizoril veseligrro „Svojeglavček“. — Zgoraj: Prizor iz igre: „In tamle gori nesti zofa? Ha, ha, ha!“ pravi Potokar, gostilničar, gorskemu vodniku Tonetu. „Pravega norca si mi pripeljal v hišo, res!“ — Spodaj: Od leve na desno so Ivan Kodeh (režiser), Franc Rušt, Jože Bizjak, Franc Plešnik, Angelca Trošt, Ivanka Janežič in Lojzko Kranjc.

Svojemu dolgoletnemu izseljenskem duhovniku v Belgiji, g. Zdravku Revnu, so poklonili pevci spominsko fotografijo „Jadrana“. Ob strani stoji pevovodja g. Ivan Kodeh. — Na desni: Mešani pevski zbor iz Charleroi začelja peti: „Oj, Triglav moj dom!“

raznih priložnostih. Seznanjali so občinstvo z lepoto slovenske pesmi in nas Slovence dostojno predstavljali kot samostojen narod s svojo kulturo, spoštovanja vredno.

Spored proslave

Ob treh popoldne je bila v prostorni župni cerkvi Sv. Barbare v Gilly zahvalna sveta maša. Prvikrat je bila ta cerkev polna slovenskih rojakov, ki so prišli iz vseh krajev Belgije. Največ jih je bilo seveda iz okolice Charleroi, en avtobus iz Borinaže in dva iz Limburga. Maševal je č. g. Zdravko Revnu, ki je za to priložnost spet prišel med rojake v Belgiji. Cerkveni govor je imel č. g. Vinko Žakelj. Med mašo je dovršeno prepeval cerkveni pevski zbor iz Charleroi ob spremljavi orgel. V cerkvi je bilo tako, kot če bi bili kje v domovini.

Nato se je v bližnji dvorani „Familia“ začel kulturno-zabavni del programa. Pozdravne besede je izrekel v imenu pripravljalnega odbora g. Ivan Kodeh. Omenil je zasluge slovenskih izseljenskih duhovnikov in vseh tistih rojakov, ki vseskozi tako požrtvovalno pomagajo pri teh prireditvah. Najprej je zapel mešani pevski zbor iz Charleroi pesem „Triglav moj dom“. Sledil je nastop pevskega zbora „Slomšek“ iz Eisdena; pod vodstvom g. Vilija Roglja je zapel pet narodnih pesmi. Tudi belgijski pevski zbor „N. D. de Rome“ iz Châtelineau se je pridružil našemu slavju ter zapel dovršeno tri lepe pesmi.

Sledilo je veliko presenečenje: g. Giuseppe Del Puppo iz Hennuyères, lanskoletni evropski prvak

v harmoniki (champion d'Europe d' Accordeon-1963) z dvema učencema: Vitali Giovanni (le 10 let star) in g. Antonio Ricciardi. Posebno je vsem ugajala Schubertova „Ave Maria“. Občinstvo je harmonikarjem navdušeno ploskalo.

Nato so nastopili pevci „Jadrana“, prvokrat v narodnih nošah pred slovensko publiko. Občuteno so zapeli pod vodstvom g. Kodeha pesmi: „Kje so ti stezice, Polka je ukazana, Mojcej, oj Mojcej in Le vkup, le vkup uboga gmajna.“

Temu je sledila veseloigra „Svojejavček“ v 3 dejanjih, ki jo je podal Dramatski krožek „F. S. Finžgar“ iz Charleroi. Vse, stare in mlade, so igralci spravili v smeh. Ne more se reči, kdo je bolje igral, ker so vsi dobro ponazorili svoje vloge. Tako gostilničar Potokar (Franc Ruž iz Gilly), kot služkinja Cila (Ivanka Janežič iz Farcienes), hlapec Jože (Franc Plešnik iz Dampremy), gorski vodnik Tone (Jože Bizjak iz Fleurus), turist Izak Kohn iz Dunaja (Lojzko Krajnc iz Dampremy) in Potokarjeva hči Polonca (Angela Trošt iz Charleroi), ki je imela težko vlogo, saj je morala večkrat jokati in smejati se obenem.

Igra je bila končana nekako ob pol devetih, narkar se je začela vesela zabava s sodelovanjem prvovrstnega orkestra iz Eisdena. V prijetni slovenski domačnosti je potekala veselica z bogato tombolo, pristnimi kranjskimi klobasami in domačim vinom do ene zjutraj. Rojaki, ki so se udeležili tega slavlja, so mnenja, da je bila ta prireditev doslej najboljša in vračali so se domov z zadovoljstvom v sru. Gotovo je k lepemu uspehu te prireditve pri-

pomogla tudi praznično okrašena dvorana. Posebno lepo je bilo ozadje na odru, saj je bila naslikana prava „slovenska vas“ med hribi; 13 kvadratnih metrov velika. Na pročelju odra je visel dolg napis „1954 – Slovenski pevski zbor Jadran – 1964“; ob strani napisa pa dve dolgi slovenski zastavi s številkou 10. Stene dvorane je krasilo še 14 slovenskih zastav.

V „Pripravljalnem odboru slovenske prireditve“ so bili poleg č. g. Kazimirja Gaberca, izseljskega duhovnika, še gg. Ivan Kodeh, Jože Bizjak, Franc Plešnik, Franc Ruš in ga. Antonija Keše. Naj lepi uspeh vzbudi rojake, da se bodo tudi v bodoče lotili priprav takih letnih prireditev za Slovence v zapadni Belgiji.

Liège-Limburg

V okviru majskih svečanosti v Genku so bile na sporedu tudi folklorne razstave, kjer so med tujci poleg Grkov, Madžarov, Ukrajincev in Špancev nastopali tudi Slovenci. Za slovensko razstavo, ki je vzbudila lepo pozornost, se je zelo potrudila ga. Cesar Marija, za kar se ji toplo zahvaljujemo.

4. nedeljo v majniku je Društvo sv. Barbare v Eisdenu nastopilo z lepo družabno prireditvijo. Igravci so v režiji g. Al. Raka lepo podali igro: »Oženil se bom s svojo ženo«. Pevski zbor »Jadran« iz Charleroi je pod vodstvom g. Ivana Kodeha ubrano zapel venček narodnih. Večer je potekel v domačem razpoloženju.

Tudi letos so se naši Eisdenčani dnevno pridno zbirali k šmarnicam. Ga. Ančka Avsec je kapelico sredi kolonije, kjer je tudi slika brezjanske Marije Pomagaj, za majnik res prav umetniško okrasila. Iskrena zahvala!

5. nedeljo v majniku so se tudi Slovinci iz Eisdena s posebnim avtobusom udeležili vseslovenskega romanja k brezjanski Mariji Pomagaj v Heerlenu na Nizozemskem.

V zdravilišču Tonbeek se že dalj časa zdravi g. Albin Ribič iz Eisdena. V bolnici v Liège-u se zdravi g. Ivan Ribič iz Liège-a. Lažji operaciji na nogi se je moral podvreči g. Staniko Revušek, predsednik društva »Slomšek« iz Eisdena. Režiser istega društva g. Junij Jakelj pa je prisiljen vzeti kratek počitek v sanatoriju v Lanakenu. Omenjenim in vsem, za katere morda še ne vemo, pošiljamo tople pozdrave.

V bolnici v Leuvenu je zaradi rakove bolezni umrl naš rojak g. Albert Kutin, doma iz boy-

Naš rojak Darko Théo Kragelj iz Dampremy pri Charleroi je postal najboljši igralec v kegljanju v Belgiji. Ze 13. januarja letos je dosegel ta rekord, v marcu ga je pa še prekosil. Prvaku „bowlinga“ čestitamo!

škega kota. Rojaki so ga v lepem številu spremljali k zadnjemu počitku. Bil je dober človek. Molimo zanj!

Charleroi-Mons-Bruselj

V nedeljo, 24. maja, sta praznovala 50-letnico poroke, to se pravi »zlato poroko«, g. Gregor Novak in Terezija Spaninger iz Bray-lez-Binche. Čeprav je delal v rudniku 49 let, je dočakal lepo starost 84 let. Obema želimo, da ju Bog ohrani še dolgo vrsto let, potem jima pa nakloni srečno večnost. K res izrednemu jubileju naše čestitke!

Beneški Slovenec g. Karlo Terličer iz Marchienne-au-Pont se ja 4. aprila poročil z gdč. Marijo Guidiselli. Obilo sreče!

Tudi g. Ivan Alif iz Lodelinsart je popeljal pred oltar gdč. Anico Hobljaj iz Fleurus, kjer sta si, v soboto 23. maja, pred oltarjem ob-

Ijubila zakonsko zvestobo. Oba sta člana cerkvenega pevskega zbora iz Charleroi. Želimo jima v novem življenju božjega blagoslova!

V družini Vilija Barič in Nives Cadalino iz Franciennes so dobili drugega sinčka, ki se je rodil 27. aprila v Charleroi, krščen je bil pa 3. maja in nosi ime Marko. Čestitamo! Znova se je podvrgla operaciji na nogi ga. Terezija Prezeli iz Jumet. Meseca decembra bo tri leta, odkar je bila žrtev avtomobilske nezgode. Zdi se, da bo ta operacija dobro uspela in upanje je, da morda v kakih 4 mesecih že shodi. Zdravi se v Clinique Notre Dame v Charleroi. Daj Bog, da se ji povrne zdravje!

Letos so se vsi, ki sodelujejo pri »Slovenski prireditvi«, še posebno potrudili, zato je prireditev 26. aprila tako lepo uspela. Rojaki iz Eisdena, ki so prišli na to naše slavlje, so se tudi zelo pohvalno izrazili o njej.

Še kar zadovoljivo število rojakov se je udeležilo letošnje »Šmarnične pobožnosti« pri Fatimski Mariji v Pironchamps, na binokostni ponedeljek, 18. maja. Le tako naprej!

FRANCIJA

Pas-de-Calais

29. aprila je gostovalo prosvetno društvo iz Pariza z igro »Mati Tereza«. Igro so vsi igralci zelo občuteno podali, zlasti glavna igravka v vlogi matere Tereze. Obenem smo s predstavo proslavili materinski dan. G. direktor Čretnik je z izbranimi besedami česti-

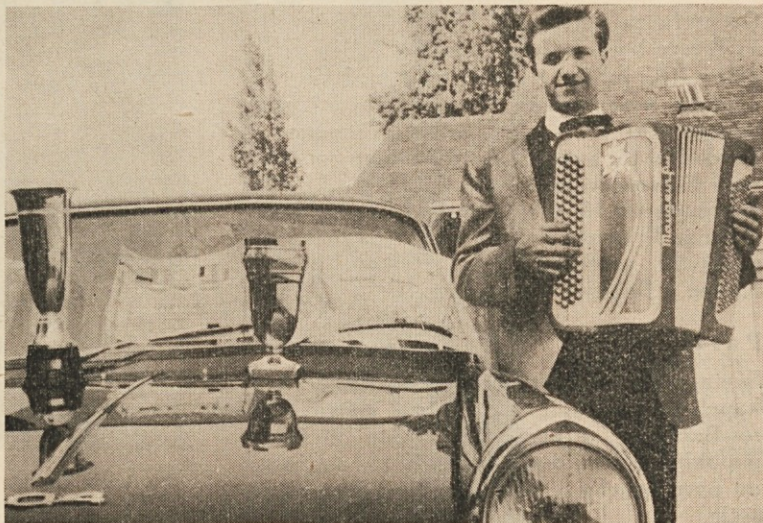
tal materam, pa tudi očetom, saj se vsi žrtvujejo za svoje drage otroke. Igravcem iz Pariza, režiserju g. Cimilu Lavriču in direktorju slovenskih misij v Franciji g. Nacetu Čretniku se v imenu številne publike, ki je prihitela z vseh strani na proslavo, iskreno zahvaljujemo.

17. maja smo imeli čredno slovesnost prvega in slovesnega sv. obhajila v Méricourt-Mines. Za to priliko je bil spet med nami g. Lavrič iz Pariza. 6 otrok je prejelo prvo sv. obhajilo. Slovesno sv. obhajilo so prejeli sledeči: Ivan Gačnik, Jakob Gačnik, Jakov Grohar, Marko Žižek in Martin Grohar. Birmanih pa je bilo v Pas-de-Calais skupno 16 slovenskih birmancev.

Krščeni so bili: 6. februarja v Lensu Sylvie Sušnik; v Bruay-en-Artois 12. aprila Jožefa Brodar in 7. junija Sylvie Pelszar; v Méricourt-Mines 17. maja Danijel Jazbinšek; v Hénin-Liétard pa 31. maja Nicole Patricija Fon. Srečnim staršem in botrom naše čestitke, otrokom pa srečo in božji blagoslov!

Smtna kosa je zelo posegla v zadnjih treh mesecih v naše vrste. 20. aprila je v Bruay-en-Artois po kratki dvodnevni boleznii v miru zaspala ga. Frančiška Poličnik-Pokolnik v 71. letu svoje starosti. Vse življenje je ob zgodnji smrti svojega moža morala trdo delati, da je preživela in vzgojila svoje otroke. Zvesta in verna je z vso vestnostjo obiskovala sv. misijon in se najlepše pripravila za na pot. Za majniško pobožnost je še pripravila ovetja in šmarnice, pa jih je potem šla obhajati že v večnost k Mariji. Naj

Marijan Slavič iz Normandie v Franciji je ponosen na svojo harmoniko, na pokale, ki jih je dobil, in na avto, s katerim se vozi.

se v miru odpočije od svojega truda! Sinu in hčerkama z družinami naše sožalje! Pokopana je bila 24. aprila 1964 na pokopališču Fosse VI. — 28. aprila, dober teden nato, je po daljši bolezni mirno dotrpela v Sallaumines ga. Marija Ravnikar, roj. Paté, v starosti 76 let. Rojena v Hrastniku, je s številno družino prišla v Francijo pred 40 leti, kjer je njen mož Jože Ravnikar že pred leti umrl. Preostalih sinovom in hčeram z družinami naše sožalje! Pokopana je bila 30. aprila 1964. na pokopališču v Sallaumines. Dobri, plemeniti slovenski materi večni pokoj! — V Méricourt-sous-Lens je 22. maja zapel navček g. Alojziju Groharju, rudarju v pokoj. članu in bivšemu predsedniku Društva sv. Barbare. Umrl je v svojem 67. letu, po daljšem bolehanju. Bolezen je prenašal res s krščansko potrpežljivostjo, saj je svoje življenje res osvetljeval kljub hudim preizkušnjam z lučjo vere. Do konca je bil zvest član cerkvenega pevskega zbora v Méricourt-Mines. Še na smrtni postelji je zapel. Naj mu Gospod sedaj da peti gloriozo vso večnost. Zapušča ženo, hčer in sinova z družinami. Vsem: naše sožalje. Pogreb je bil 25. maja 1964. na pokopališču v Méricourt. — V Lensu v bolnišnici je 31. maja preminil g. France Pance v 39. letu svoje starosti. Pogreb je bil 3. junija. Preostalih sorodnikom, zlasti očetu in materi naše sožalje. Naj počiva v miru! — V Liévinu je pa po krajši bolezni nenadoma preminil 5. junija g. Rudolf Markič v svojem 42. letu. Pogreb, dne 8. junija 1964. je pričel, kako priljubljen je bil. Preostali ženi in vsem sorodnikom: naše sožalje. Naj se spočije v Gospodu!

Oznanila za poletje: V Liévinu, Méricourtu in Bruay bodo naše sv. maše v juliju v nedeljo, 19. julija; v avgustu v nedeljo, 16. avgusta; v septembru pa v nedeljo, 27. septembra. Od 10. — 18. julija poromamo v Lurd. Na 15. avgusta je vsakoletno romanje vseh Slovencev iz Pas-de-Calais na Loretto (sv. maša ob 10. uri, nato ob 11. uri obletna maša za Franceta Per, ob 14. uri pa pete litanije.) 20. septembra pa priredimo izlet v Eisden v Belgijo. Vsi vabljeni!

Pariz

Sveta maša za Slovence je vsako nedeljo v kapeli 35 rue de Sèvres, Pariz 6, métro: Sèvres-Babylone, v juliju in avgustu ob šestih popoldne (sveta maša bo tudi 15. avgusta), od prve nedelje v septembru dalje zopet ob petih.

Slovenska pisarna — 7 rue Gutenberg (pritličje, levo) Pariz 15, métro Charles-Michels, telefon: BLOmet 89-93 — je odprta vsak torek in vsak četrtek popoldne.

V nedeljo 19. aprila je Društvo Slovencev v Parizu priredilo v dvorani na Avenue Emile Zola igro »Mati Tereza«. Pod vodstvom č. g. Lavniča so se vsi igralci odlično odrezali, čeprav igra ni lahka. Vsi zaslužijo našo pohvalo: Mati (gospa Minka Blachon), sin (Ivo Škorjanc), Anica (gdč. Veronika Mesarič), zdravnik in advokat (Ivan Drenik), krošnjar Alojz (Karlo Vičič), sosed (Feliks Bizjan), orožnik (Jože Boštjančič) kakor tudi seveda šepetalka gdč. Marica Jaklin. — Tudi zabava po igri je v zadovoljstvo vseh potekla v prijetnem domačem razpoloženju. — Naslednjo nedeljo, 26. aprila, so naši igralci ponovili gornjo igro v Pas-de-Calais in ob tej priložnosti smo dopoldne skupno poromali na Loretto.

V nedeljo 24. maja smo imeli lepo telovsko procesijo, naslednjo nedeljo, 31. maja, pa kratko materinsko proslavo z deklamacijami, petjem in zborna recitacijo »Slovenska mati«. Franc Schwetz je bil operiran in tudi Feliks Bizjan se je moral zateči v bolnišnico. Obe ma želimo potrebnega zdravlja.

Seine-et-Marne. — Na binkoštni ponedeljek smo se Slovenci zbrali popoldne k sv. maši v poljski cerkvi. Bilo je lepo in smo sklenili, da bomo odslej redno imeli skupno službo božjo.

Po krstu Izabele Koren v Villiers-St. Georges v Franciji

Pariški igralci s prijatelji pred cerkvijo na Loreto, znamenitem griču v Pasde-Calais v Franciji

V nedeljo 7. junija je bil krščen Janez Klavdij Perušek, sin Ivana in Karoline Cimperman, stanujočih v Bois-le-Roi. Botre sta zastopala Matilija in Hermina Dragoš.

Seine-et-Oise. — Na Veliko noč je bila v Villiers-St. Georges krščena Izabela Koren; njen oče Alojz in mati Ana, roj. Vtičar, sta oba doma iz Turnišča. Botrovala je Marjeta Bakan.

Creuse. — Verona Horvat je v marcu izgubila doma svojo mater, Katarino Kustec, ki je umrla na Hotizi v svojem 72. letu.

Bretagne. — V materni hiši sester Božje Previdnosti v Créhen (Côtes-du-Nord) je 27. maja napravila začasne redovne obljube sestra Héléne de la Providence — Amalija Pečjak, doma iz Hainj na Dolenjskem, odkoder je bil doma tudi njen stric dr. Gregorij

Prizor iz zanimive igre „Mati Tereza“, ki so jo uprizorili naši rojaki v Parizu.

Pečjak. Istočasno je pet drugih sester napravilo iste obljube, pet pa jih je bilo preoblečenih. Slovesnosti se je udeležil tudi č. g. Čretnik iz Pariza.

La Machine. — Skupno sveto mašo bomo imeli v nedeljo 5. julija, kot po navadi ob 11,15 dopoldne.

Normandija. — 16. maja sta pred oltarjem potrdila svojo ljubezen Adolf Herneec, doma iz Sv. Kungote, in Marija Potočnik iz Sv. Lovrenca v Slovenskih goricah. Mlademu paru želimo obilo sreče na njihovi življenjski poti.

Marjan Slavič, iz Slavičeve družine, ki se je medtem preselila bliže Pariza, zna dobro igrati na harmoniko, kar smo se na lastna ušesa prepričali, ko nam je v družbi svojega svaka Slavka Šturma na zabavi v Parizu, 19. aprila, s harmoniko delal kratek čas. Pa tudi v mednarodnem svetu je priznan. Oktobra 1962 je na tekmovanju v Bruslju dobil prvo nagrado s posebno pohvalo, 3. maja letos pa na 3. narodnem francoskem tekmovanju v St. Gratien prvo višjo nagrado, obakrat seveda z lepim pokalom. Fantu, ki dela v garaži, so starši za njegovo 18-letnico (rojen je 1946, v Beltincih) kupili avto. Želimo mu še dosti pokalov!

Sveta maša za Slovence bo 14. julija ob enajstih v Mesnil-Guillaume (7 km od Lisieuxja, v smeri proti Orbec). Vsi prijazno vabljeni. (Po maši »ogled« kuhinje in kleti pri Vogrinčičevih!)

Adolf Herneec in Marija Potočnik sta si v Rouenu v Franciji obljubila zvestobo.

Ob Luksemburgu

Aumetz: V mesecu majniku smo se Slovenci ob nedeljah zvesto zbirali pred oltarjem naše ljube Gospe, poslušali in premišljevali njene odluke in čednosti, jo v molitvi in pesmi prosili, naj nas s svojim Sinom spravi, naj nas njemu priporoči, naj nas njemu izroči in naj prosi za nas, da postanemo vredni njegovih obljub. Njen Sin, pričujoč pod podobno bele hostije, pa nas je vsakikrat blagoslovil.

No in še nekaj pohvale vrednega! Naša dva rojaka Tone Drobne in Elko Jamnik sta napravila šoferski izpit za vožnjo avtobusov. Veselimo se nad njunim uspehom in jima čestitamo. Dobila sta delo na znani avtobusni progi Trans-French in na novih zdaj otvorenih progah Crusnes - Audun-le-Roman - Sérémange in Ottange - Sérémange.

Iz vzhodne Lotaringije

Iz naše pisarne. — V času moje bolezni so mi rojaki prinesli celo vrsto žalostnih sporočil:

Umrla je ta čas rojakinja Marija Pavčnik, roj. Majcen, stanujoča na Hochwaldu. Za vse velike praznike je vedno opravila sv. spoved in prejela sv. obhajilo. — Smrtno se je ponosredil pri vojaških vajah blizu Bitche Anton Pivec. — V Creutzwaldu je 24. aprila umrla vdova Marija Sodec, pridna pevka cerkvenega zbora v Creutzwaldu. Za vse lepe praznike je prišla k sv. spovedi in sv. obhajilu, pri naši službi božji v koloniji Neuland pa je z veseljem prepevala, kadar ji je zdravje to dopuščalo. Dobni materi se zahvaljujemo za lep zgled, s katerim je svetila daleč naokrog. — 25. aprila je končal svojo težko bolezen »kamen na pljučih« ro-

Puy-de-Dôme. — Beaulieu — Težka nesreča je zadela Šmidovo družino. Hčerka Terezija je 9. 5. izgubila svojega moža Georgesa Fournier, ki zapušča šest nedoraslih otrok. Pokojnoga so pokopali 11. 5. v Beaulieu ob številni udeležbi Slovencev in Francozov. Težko prizadeti družini izrekamo iskreno sožalje.

La Combelle — V januarju je umrla po dolgi bolezni ga. Ana Mišič, rojena v Grižah. — Gospa Zgajnar je pa v istem mesecu v domovini, v Velikih Laščah, zgubila svojega brata Franca.

Evgen Horvat,
iz Gradišča pri Tišini, o katerem smo zadnjič poročali, da je umrl v Franciji v Ville-en-Tardenois.

jak Franc Hauptman v Creutzwaldu, roj. 30. 11. 1891 v Bukovici pri Litiiji, cerkveno pokopan 28. 4. v Creutzwaldu, lepo previden s sv. zakramenti. — 3. maja je v svoji hiši umrl mnogim znani bivši rudar in nato čevljar Leopold Berghaus v Forbachu. Bil je velik dobrotnik slovenskih duhovnikov in mož, ki je neustrašeno branil svojo vero. 6. maja se mu je podpisani pri pogrebu zahvalil za vse njegove dobrote. — 15. maja se je na poti v Metz smrtno ponesrečil s tovornim avtom Franc Trefalt iz Merlebacha, rojen 28. 11. 1931 v Dudelange v Luksemburgu, cerkveno pokopan 19. maja v Merlebachu. — Na domu v Habstendicku pa je istega dne umrl Franc Drame; zadela ga je kap. Rojen 14. 1. 1886, Roginja Gonica pri Celju, upokojeni rudar; previden s sv. zakramenti je bil cerkveno pokopan v Stiring-Wendelu. — Vsem rajnim: večni mir, sorodnikom pa iskreno sožalje!

Lepi majnik je prinesel še posebno veselje družini Djakulović Stanka in Gobin Milke z dvojčkoma: Jeannot in Leon, oba krščena v Creutzwaldu 24. 5. — Mala Danijela je razveselila družino Antona in Ljudmilo Šinkovec, rojena v Creutzwaldu, krščena v Merlebachu 31. maja. — Tudi drugim neprijavljenim želimo srečno, mirno in zadovoljno življenjsko pot.

Vsi tukajšnji časopisi prinašajo čestitke k raznim porokam naših rojakov. Omenjamo tu tiste, ki so bili prijavljeni in sklenjeni v naši okolici: Rose-Marie, hčerka Marije Knapič in Jean-Pierre Schneider, je 21. aprila sklenila cerkveni zakon v Hochwaldu z Jean Kowarowski-m, čigar oče je češke rodovine. — Maks Brečko in Matilda Polak, oba slovenske rodovine, pa sta si obljubila zvestobo pred oltarjem v cerkvi Hochwald 11. 4., ko je bil podpisani še bolan. — Ob romarskem dnevu k Mariji z Brezij v Habstendicku sta 1. maja pokleknila pred oltar naša rojaka Jožef-Oskar Dogša in Kristina Rižnar iz Düsseldorfa in med poročno sveto mašo sklenila cerkveni zakon ob navzočnosti velike množice naših rojakov. — Vsem omenjenim in tudi neprijavljenim poročencem želimo, da jim je sveta Družina pred očmi in jim pomaga v življenju!

Na 1. majnik imamo krasne spomine. Zbrali smo se prvičkrat v veliki novi cerkvi v Habstendicku, zidani v obliki kroga; slika Marije z Brezij je dobila ob tej priložnosti naj-

Rojaki iz Meluna in okolice Seine-et-Marne v Franciji.

lepše mesto, okrog nje se je zbralo čez 1000 rojakov; pred oltarjem je bilo 8 slovenskih duhovnikov. Dopolodne je pridigal v našem in francoskem jeziku č. g. direktor slovenskih kat. Misij Oretnik iz Pariza; popoldne pri šmarnicah pa č. g. Vinko Zakelj, slov. župnik iz Belgije. Pri slovesni maši je prepeval naš »Slomšček«, pri poročni maši pa zbor iz Haubsterdicka in Creutzwalda. Vse slavje je poživilo in utrdilo ljubezen vseh navzočih do Marije in Njenega Sina.

Vse, ki so kakorkoli povzdignili našo slovesnost dne 1. maja, vse, ki so prišli od daleč in od blizu, naj ljuba Mati božja z Brezj s svojim Sinom spremlja, jih varuje in vodi in jim pomaga v težkih urah življenja! Tudi sobratom duhovnikom Bog plačaj za blagohotno pomoč!

V Merlebachu in po vseh kolonijah sem se rojakom že posebej zahvalil za vsa darila in dobra dela, voščila in molitve, katere so darovali ob priliki mojega godu. Tu zahvalo ponovim vsem našim, pa tudi prijateljem raznih narodnosti: ko polagam hostijo na pateno, polagam tudi Vaše osebne in družinske zadeve pred Boga, da Vas in vse Vaše blagoslavlja! — Naši delavci so po svojem težkem delu zadnji čas prišli uredit klet novega stanovanja naše Misije. Ko to opazujejo ljudje, so nam drugi narodi skoro nevoščljivi in nam čestitajo, da imamo rojake, ki so takoj pripravljeni priskočiti na pomoč, kjer je treba. Zgodovina naših izseljencev bo lepo pisala o Vas, Vsemogočni pa naj da za to močnega zdravja in dolgo življenje!

Izleti v lepo naravo so se začeli. Vesel sem, ko v velikih večini ob nedeljah in praznikih gredo rojaki najprej k sveti maši, nato pa na sveži zrak in v prijetno veselje. Tudi vnaprej ne zamudite zaradi izletov nobene sv. maše! — Vsem našim rojakom — zlasti bolnikom: najlepše pozdrave! — Stanko iz Merlebacha.

NEMČIJA

Nov slovenski duhovnik. — Sredi aprila je prišel med naše rojake v Mannheimu slovenski izseljenski duhovnik dr. Franček Prijatelj. Njegov delokrog seveda ne bo le Mannheim z okolico, temveč vse področje na obeh straneh reke Rena, od Karlsruhe na jugu pa do Koblenza na severu, poleg tega pa še vse Posarje. Zaenkrat stanuje v Mannheim-Neckarau, Rheingoldstr. 3, tel. 85 16 63. Dr. Prijatelj je dolga leta živel med slov. izseljenci v Argentini. Tam je bil tudi posve-

čen za duhovnika. Po nekaj letih dušnopastirskega dela v Buenos Airesu je odšel v Rim, kjer je lansko leto dokončal bogoslovne študije z doktoratom. Novemu izseljenskem duhovniku v Nemčiji želimo, da bi mu pri nas ugajalo. Njegovemu duhovniškemu delu med nami pa želimo veliko uspeha!

Bavarska

München. — Zadnjo nedeljo v mesecu dne 31. maja, so nas obiskali rojaki iz Stuttgarta. Po maši so nas razveselili s svojimi zabavnimi točkami. Že lansko leto so prišli za binokosti, letos pa tudi niso hoteli izostati. Na žalost jih ni bilo toliko kot lani, to pa zato, ker so morali v ponedeljek zgodaj zjutraj spet na delo. Kljub temu smo bili njihovega obiska vsi veseli. Taka srečanja povezujejo in posredujejo občutek domače skupnosti!

Z zamudo, a vendar, sporočamo žalostno vest, da je 19. januarja letos v Münchenu preminul naš rojak Janez Jezernik. Bog mu daj večni pokoj!

Forstinning. — V krogu svoje družine, moža, hčere in sinov, je praznovala dne 24. aprila sedemdesetletnico rojstva ga. Marija Kozinc iz Bučke na Dolenjskem. Kljub letom je še vsa čila in živahna, človek ji bi prisodil 10 let manj! Kot toliko naših družin, so tudi njo, moža in otroke nacistični okupatorji leta 1941 pregnali iz domače zemlje v Nemčijo, ki ji je sedaj — hočeš nočeš — postala druga domovina. Ge. jubilarntki želimo še mnogo zdravih in zadovoljnih let!

Weilheim. — Pa še eno veselo novico! Dne 17. maja sta v Weilheimu praznovala srebrno poroko zakonca Jerman, doma prav tako z Dolenjskega. Slavja so se udeležili Slovenci iz mesta in okolice. Slavljencema želimo, da bi v zdravju in čistosti doživela vsaj še zlati jubilej!

Baden-Württemberg

Zakonca Jože in Marija Klančar, stanujoča v Jesingenu, je razveselil sinček prvorojenec, ki je bil krščen z imenom Andrej v župni cerkvi Kirchheim/Teck v nedeljo, 10. maja. Staršem naša najboljša voščila!

Porok se seveda v dveh mesecih nabere več kot v enem. Kar začnimo! Dne 15. maja sta se poročila v župni cerkvi Marienkirche v Stuttgartu Slavko Prosenjak iz Štrazgojnice pri Mariboru in Albina Kerhlanke iz Kostričnice pri Rogaški Slatini; 16. maja v Nekarsulmu, severno od Heilbronna, Danilo Tomaž iz Maribora in Marija Lugiarič iz Gostince pri Celju; 17. maja, to je na binkošno nedeljo, v Grossbottwaru Angelo Amadù iz mesta Pattado na otoku Sardiniji, in Marija Kalčič iz Novokračne, župnija Jelsane v reški škofiji; 23. maja v župni cerkvi Marienkirche v Stuttgartu Vid Črnec od Sv. Jakoba pri Slov. goricih in Alojzija Novinšek iz Raven na Koroškem; 30. maja v župni cerkvi v Backnangu Janez Klemenčič iz Stare Oselice in Anica Tomšič iz Koritnice, župnija Knežak; 6. junija v župni cerkvi Hl. Geist v Stuttgartu Anton Novak iz Nove vasi in Cilka Podjavoršek iz župnije Slovenj Gradec; popoldan istega dne pa v Öhringenu Gabrijel Maček iz Gornjega Iga in Ivanka Bezek iz Rakitne pri Borovnici. — Z vsemi novoporočenimi pari se veselimo in jim želimo obilo sreče in božjega blagoslova v novem stanu.

Od zadnjic smo poskusili dušnopastirsko srečo zopet v dveh novih krajih našega področja: v Konstanci pri Bodensee in v Schwäbisch Gmünd. Sv. maša v Konstanci na binkoštni ponedeljek zvečer je nadvse lepo uspela. Zahvala gre tamkajšnjim rojakom in rojakinjam, ki so jo pomagali pripraviti. Pokazali so, kako jim je domača služba božja pri srcu; med sv. mašo so zelo lepo peli, tako da so vzbudili občudovanje tudi nemškega župnika, ki je bil v cerkvi navzoč in nas je po sv. maši celo počastil s kratkim govorom, nam izrekel besede priznanja in vzpodbude za naprej.

Na praznik sv. Trojice so se sešli pa rojaki iz mesta Schwäbisch Gmünd. Tudi tam je bila udeležba za prvič zadovoljiva. Prihodnjic se tam vidimo zadnjo nedeljo v septembru, to je 27. septembra. Rojaki, za takrat pa le dobro organizirajte že sedaj! Se mnogo krajev je, kjer bi bilo treba prej ali slej začeti, zato pa smo morali črtati sv. mašo v Stuttgartu na četrto nedeljo v mesecu. Odslej jo bomo tam imeli le vsako drugo nedeljo, le da bo za mesec julij potrebna izjema: na drugo nedeljo ne bo mogla biti zaradi romanja v Lourds, zato bo pa na četrto nedeljo, to je 26. julija. Za tiste, ki še ne vedo, naj bo ponovno povedano, da je sv. maša v Stuttgartu ob pol 5. uri popoldne v župni cerkvi Hl.

V taborišču Zirndorf sta dne 4. aprila prejeli prvo sv. obhajilo dvojčici Lidija in Lilijana Krempel. Obe sestrici sta že leta bolni na otroški paralizi, pa sta vendar vedno veseli in radi zapojeta. Dan prvega svetega obhajila je bil zanj najlepši dan v življenju, kot sta povedali. Naj jima bo Jezus pod podobo kruha redna hrana za vse življenje, da bosta z vedrostjo prenašali svoj križ.

Geist. (Tja pridete s tramvajem št. 9 v smeri proti Hedelfingenu. Po sv. maši imamo rezervirano lepo dvorano v gostilni Friedenau. Toda lastnik zahteva za lokal 40 mark. Rojaki, ne ustrašite se, saj če je udeležba kaj velika, je ta vsota hitro zbrana.)

Kot je omenjeno na drugem mestu, je prevzel v dušnopastirsko oskrbo rojake po škofijah Speyer, Trier, Limburg, Mainz, Würzburg, zapadni del Fulde, od škofije Freiburg ves predel od Rastatta navzgor z mestom Pforzheim nov slovenski duhovnik, dr. Prijatelj. Na tem mestu izrečem vsem rojakom po teh krajih prisrčen pozdrav. Nisem mogel še priti do vseh, čeprav sem mislil na vse in so mnogi dobivali »Našo luč« po meni. Nekoliko

Po sv. maši med našimi rojaki v Konstanci v Nemčiji na binkoštni ponedeljek zvečer.

bolj smo se spoznali s tistimi, ki so v Heidelbergu in v Posarju. Posebno od teh zadnjih mi je slovo težko. Pristrčna jim hvala za prijazen sprejem, ki sem ga med njimi našel, in za znake žive vere, ki sem jih med njimi videl. Žal sem imel do njih predaleč. Novi izseljenski duhovnik bo imel iz Mannheima polovico bliže in jih bo lahko večkrat obiskal. Bog daj, da bi se tudi on med njimi tako dobro počutil, kakor sem se jaz. Najlepše tu pozdravljam še nekatere posameznike, zlasti družino Gajšek v Bensheimu, go. Marijo Riehm roj. Rihtar v Lollar-Giesesen in morda še koga drugega. »Našo luč« bom pa še vsem s tega področja pošiljal do konca leta. — Vaš dosedanji slov. duhovnik Fr. Felc.

Posarje — Nord Baden

Za Slovence v Posarju bo služba božja vsako **zadnje nedeljo** v mesecu; in sicer izmenoma enkrat v kraju Lebach (v kapeli Aufbaugymnasium), drugič pa v župnijski cerkvi v Frankenholtz: vsakokrat ob štiri popoldan. — Naj omenimo, da smo imeli v zadnjem času že svoje srečanje ob službi božji: v Lebachu 26. aprila, v Frankenholtzu pa 31. maja. Obakrat je prišlo lepo število rojakov, ki zaslužijo vse priznanje, saj so se nekateri pripeljali tudi 40 ali 50 km daleč. Lep dokaz vzajemnosti in krščanske ljubezni so pokazali tisti, ki imajo avtomobile, pa so velikodušno omogočili obisk službe božje rojakom, ki še niso »motorizirani«.

Na praznik presvete Trojice, v nedeljo, 24. maja, je bila sv. maša za Slovence iz Heidelberga in okolice. Kot že nekajkrat prej, smo se zbrali k službi božji v kapeli univerzitetne klinike (Heidelberg, Horspitalstr., Gebäude 34). Odslej bo prav tam vsako **drugo** nedeljo v mesecu sv. maša ob sedmih zvečer.

Naslov izseljen. duhovnika za rojake okrožja Nord-Baden, Rheinland-Pfalz, Saarland in južni Hessen je: Dr. Franček Prijatelj, 68 Mannheim-Neckarau, Rheingoldstr. 3. — Tel. 85 16 63.

Porurje

Praznik slov. delavcev v Porurju

Letošnje praznovanje 1. maja Slovencev v Porurju pod geslom »Bog — Narod — Domovina« je presegalo tako po udeležbi kakor pod pestrosti programa vsa dosedanja tovrstna srečanja Slovencev v Nemčiji.

Na prireditve 1. maja je prišlo v Oberhausen 700 slovenskih delavcev in delavk iz vseh mest Porurja. Manjša skupina je prišla celo iz Hamburga.

Pri kulturnem delu prireditve so nastopili: moški pevski zbor, moški in ženski duetj ob spremljavi klavirja in harmonike, duet in tercet mladih harmonikašev. Višek kulturnega programa pa je predstavljala plesna skupina Mladostlovencev iz Oberhausena in Bottropa v narodnih nošah, ki je predvajala slovenske narodne plesne, in pa skupina deklic

iz Essena in Oberhausena z rajanjem po narodnih motivih. Obe skupini plesalcev je za nastop na prireditvi naučila gdč. Mira Olip iz Sel na Koroškem, ki je zato nalašč prišla med nas.

Srečolov pod geslom »Slovensko sliko v slovenski dom!« je prinesel v 50 slovenskih domov krasne slike domačih krajev, med njimi oljnatih slik Bleda in Bohinja, delo rojaka Ladislava Oblaka iz Oberhausena, ki je obe slikki zastoj poklonil, čeprav sta vredni vsaka po 120 DM.

Na zabavnem delu prireditve je igral »Slovenski kvintet« iz Holandije pod vodstvom A. Robeka, ki je v veliko zadovoljstvo vseh plesavcev igral domače melodije.

ŠVEDSKA

Krsti: Malmö. — V nedeljo, dne 18. aprila 1964, je bil krščen Janez Koren. Oče Stanislav je doma iz Dolnje Bistrice in mati Olga rojena Maučec iz Srednje Bistrice v Pomurju. Botri so bili Martin in Ana Hozjan iz Malmö. — **Sibbhult:** 14. maja 1964. je prejela milost sv. krsta Marija Eržen. Oče Ivan je doma iz Idrije, mati Stella, rojena Tedeschi, pa iz Mugniano del Cardinale v Italiji. Botra je bila ga. Frančiška Serjun iz Sibbhulta. — **Emmaboda:** 27. maja je bila vključena v sv. Cerkev po milosti sv. krsta prvorojenka Hedvika Brigita Kokol. Oče Vinco je doma iz Krčavine, mati Božidara, roj. Gorenšek

pa iz Novega mesta. Botra je bila ga. Anica Gorenšek iz Emmabode. — Vsem novokrščencem in njihovim staršem iz srca čestitamo!

Poroka: Växjö. — V soboto, dne 25. aprila 1964, sta si obljubila zvestobo do groba Anton Pulko od Sv. Trojice v Halozah in Olga, roj. Koštric, vdova Fidler iz Lendave v Pomurju. Obilo božjega blagoslova in na mnogo leta!

Življenjski jubilej. — V krogu svoje družine in prijateljev je obhajal 60-letnico svojega življenja povsod priljubljeni slovenski izseljenec g. Franc Koradžija. Rodil se je dne 10. aprila 1904. v Rogaški Slatini. Ima 5 bratov doma in sestro v Avstriji. S svojo življenjsko družico go. Ano in sinovoma Francem in Otonom je prišel na Švedsko leta 1960, hči Elza pa je ostala v Nemčiji. S pridnostjo in podjetnostjo si je ostvaril tukaj svoj dom, kjer s pravo slovensko gostoljubnostjo rad sprejema vsakega poštenega sorojaka. Kos domovine v daljni tujini! Bog mu daj še mnogo let zdravja in veselja! Doma ima še živo svojo mater, ki ima že 82 let. Tudi njej želimo vse dobro in na mnoga leta!

Drugi slovenski družabni večer v Malmö: V soboto, 18. aprila 1964, smo se spet zbrali, da se malo med seboj pogovorimo in poveselimo. Res je, da v tej deželi pogrešamo »bencina«, ki poganja veselje v naše žile, to je pošteno slovensko vino. Vendar pa v kljub temu mine ta večer, kot bi trenil. Dvorana je lepa,

Po slovenski sv. maši v taborišču Zirndorf v Nemčiji. Vsak mesec enkrat se naši rojaki zberejo k slovenski maši. Nekateri od njih, ki jih vidite na sliki, so sedaj že v Kanadi ali Avstraliji. Novi prihajajo, stari odhajajo, večno menjavanje!

prostora dovolj, družba vsa slovenska ali pa prijateljska, kot pri nas doma. Govori se, da bo v prihodnje tudi kaka igra, kar bi bilo zelo lepo. Toda tisti, ki se za to zavzemajo, pravijo, da smo mi, ki moramo sodelovati, da se bo igra lahko igrala. Mnogi smo doma igrali; zakaj ne bi tudi tu? Dragi prijatelji, Pogum velja! Po vsem svetu se naši ljudje lepo udeležujejo, zakaj ne bi tudi mi enkrat začeli! Če kje na Švedskem, v Malmö lahko začnemo, ker nas je največ!

NIZOZEMSKA

Rojaki so se pridno udeleževali šmarnic pri brežjanski Mariji Pomagaj v Heerlenu. Majnik smo zaključili z vseslovenskim romanjem, katerega se je udeležilo prav lepo število Slovencev. Za sodelovanje se posebno toplo zahvaljujemo slov. društvu »Slomšek« iz Eisdena v Belgiji.

G. Martin Zagar in njegova soproga ga. Marija, rojena Ferlin, sta 21. maja v cerkvi in v družinskem krogu praznovala zlato poroko. G. Zagar se pred 77 leti rodil v Koprivnici. Med nami je poznan po svoji dobrodušnosti. Njemu in gospe ob visokem jubileju iskreno čestitamo in želimo zdravlja do skrajnih mej človeškega življenja.

G. Jožko Resnik, predsednik Društva sv. Barbare v Hoensbroeku je od nizozemskih

V Lindenheuvelu na Nizozemskem je malo Slovencev, a imajo svoj cerkveni zbor, ki pod vodstvom g. Reberška prav lepo prepeva. Iskreno priznanje njihovi zvestobi!

oblasti dobil veliko priznanje. Kraljica Julijana mu je podelila kraljevo odlikovanje »Oranje Nassau« za človečanske zasluge med vojno in po vojni. Rudnik »Emma« ga je istočasno počastil s posebnim odlikovanjem za njegovo zvestobo pri delu. G. Resnik je prvi Slovenec, ki je bil tako visoko odlikovan. Slovenci mu toplo čestitamo. Njegova počastitev je v veselje in čast nam vsem. Bog ga živi še dolgo vrsto let!

Mladi g. Martin Poglajen iz Heerlerheide, naš zvezni zastavonoša, je izredno nadarjen športnik. V boksu in judu je izvojeval že presenetljivo vrsto zmag. Letos pa je v Berlinu dosegel v »judu« II. mesto za vso Evropo. Premagal ga je samo Holanec, evropski prvak, ki je skoro 50 kg težji od njega. Mlademu športniku poznavavci napovedujejo lepo prihodnost. Iskreno čestitamo.

G. Jancz Žohar in njegova dobra soproga ga. Marija Kovač sta 13. 6. v Hoensbroeku v cerkvi in na domu slovesno proslavila 40-letnico poroke. Slavljencema, ki sta popularni osebnosti v naši skupnosti, k jubileju toplo čestitamo in želimo obilje božjega blagoslova. Na mnoga leta!

Ge. Luciji Markom iz Hoensbroeka, ki se je morala podvrči operaciji, se je zdravje obrnilo na bolje. Ga. Kropivšek iz Lindenheuvela je bila v bolniški oskrbi zaradi zelo

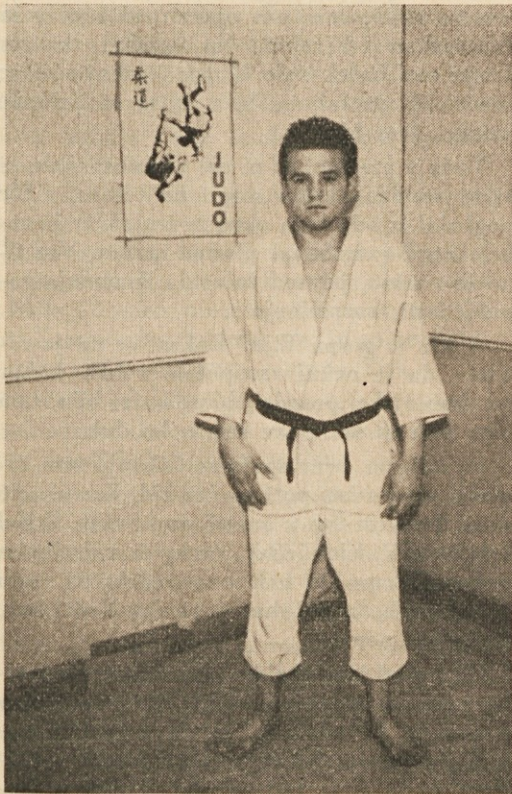
župana mesta Hoensbroek na Nizozemskem pripenja rojaku g. Jožku Resniku v imenu nizozemske kraljice kraljevo odlikovanje.

težko zlomljene roke. Bolnišnico je zapustil tudi g. Janez Žohar iz Hoensbroeka. Omenjenim in vsem bolnikom, za katere morda še ne vemo, pošiljamo posebne pozdrave z najboljšimi željami za zdravje.

V Brunssumu se je po kratki bolezni tiho poslovila od nas vzorna mati ga. Barbara Deželak, rojena Vrečko. Bil je dobra žena. Številna množica rojakov in domačinov jo je spremljala na zadnji zemljski poti. Užaloščenemu možu g. Jožefu, hčerkam in sinovom izrekamo krščansko sožalje. Naj počiva v miru!

V sredo, 15. julija t. l. ob 7. uri zvečer bo v Kegel Paleis, Emma straat 7 A, v Heerlenu nastopila Akademska folklorna skupina „France Marolt“ iz Ljubljane. — Na sporedu bodo: narodni plesi, narodne pesmi, domača muzika. — Nastopa 42 plesavcev in 10 godbenikov. — Vljudno vabimo k čim obilnejši udeležbi. — Odbor Zveze slov. kat. društev.

G. Martin Poglajen iz Holandije, strokovnjak v boksu in „judu“, nas kliče na „korajžo“. Kdo bi se hotel z njim pomeriti?

AVSTRIJA

Dunaj. — Na Dunaju študira več slovenskih visokošolcev, posebno teh, ki so doma na Koroškem v Avstriji. Imajo svoj »Klub slovenskih študentov«, v okrilju katerega prirejajo družabne in informativne sestanke in se trudijo za uveljavljanje slovenskega imena v svetu. Sedaj so začeli izdajati periodični list »Information«, s katerim nameravajo v nemščini obveščati razne časopise in osebnosti o problemih slovenskega človeka na Koroškem. Čestitamo in jim želimo, da vztrajajo v svoji nameri. — Že parkrat so naši študentje naredili izlet na Slovaško in Moravsko, ki z Dunaja nista tako daleč, saj je Dunaj pravzaprav obmejno mesto.

Salzburg. — Na svoj godovni dan je 17. aprila nenadoma umrl g. Rudi Tumpej, ki je mnogim rojakom, ki so šli v svet preko Solnograda, uredil potrebne dokumente. Zapušča užaloščeno soprogo.

Celovec. — Na letališču v Celovcu je ob prihliki neurja 15. junija ubila strela 45-letnega Jožefa Lebarja iz Lendave v Prekmurju. Pokojni je bil v Avstriji sezonski delavec in zapušča doma ženo z osmimi otroki. Naj počiva v miru!

Priporočamo

knjige **Slovenske kulturne akcije** iz Argentine. Od letošnjega letnika je izšlo že prvo »Meddobje«. Drugi del Mauserjeve knjige »Ljudje pod bičem« je tudi že v tisku.

Mednarodni tehnični zavod Ramegnies-Chin v Belgiji

Tudi letos tehnični zavod v Ramegnies-Chin uspešno zaključil šolsko leto. Gojenci različnih narodnosti se učijo raznih obrti na tehnični šoli v Tournai, stanujejo pa v posebnem zavodu v Ramegnies-Chin pod vodstvom slovaških salezijancev. Med gojenci je že vsa leta tudi lepo število slovenskih fantov. Zavod vsem rojakom priporočamo v molitev in podporo. Tudi z novim šolskim letom bo sprejel nekaj novih gojencev (Naslov: Home N. Dame, Ramegnies-Chin, Ht., Belgija).

**Sinovi smo Slovenije,
naše lepe slavne matere.
V slogi bratski hvali naj Boga
vsa Slovenija!**

Dagadek v kresni noči

6.

»Ne,« je odgovoril. »Domislil sem se, da bi bilo dobro pozvedeti še malo v trgu N. Tam je gospa Tija doma. Njen oče je bil tam za sodnika, ljudje jo še poznajo; bojim se, da jim je prišlo že kaj do ušes... Saj razumete? Treba je priti na jasno.«

Meni je bilo prav. Uspeh Krasovih pozvedovanj je bil ugoden. Nihče ni vedel, da je gospa Tija v graščini, saj je bila precej oddaljena, samotarska in brez pravih stikov z okolico. A nekaj drugega, manj prijetnega sva zvedela v gostilni, kjer sva se bila ustavila: da se je graščak gospod Hugon davi navsezgodaj s svojim avtom peljal tod skozi proti B., torej da je bil spet zdoma.

Zato mi je po kosilu Kres predlagal, naj počakam tukaj, sam pa se popelje do župnika, da se z njim posvetuje in kaj zve o graščakovih vrnitvi. Bolje je, da gre sam, da ne bo zbuvalo pozornosti. Čez tri unice upa biti nazaj.

Odpeljal se je, jaz pa sem še malo posedel na gostilniškem vrtu, kjer mi je delala družbo domača hčerka Metka, srčkano in zabavno dekletce, ki mi je vedela povedati marsikaj zanimivega. Pripovedovala mi je, da se je nedavno pripeljala na graščino neka tuja dama, čudovita lepa in elegantna, gotovo kakor filmska zvezda. Gospod, ki jo je spremljal, je prišel kupit razglednice, pa ni bil nič kaj prijeten človek. Sam je govoril hrvaško, med seboj pa sta se menila menda po poljsko. Ona je napisala več razglednic na Dunaj, Pariz, Varšavo, Beograd, eno tudi na Bled in se podpisala »Aba«. Samo to: Aba. Kakšno ime je to? Ali je tako ime kakaj filmski igralnik? Njej je ime tako všeč: tako čudno lepo se glasi in kar nekako skrivnostno, ah... Morda si je prišla ogledat graščino, saj pravijo, da je naprodaj? Morda bodo snemali kakšen nov film, to bi bilo nekaj! Metka je imela domišljijo res čudovito.

Po Metkinem razodetju me je nekaj kar gnalo v graščino. O tej stvari s Kresom rajši nisem govoril. Ni razumel. Naročil sem v gostilni, naj mu povedo, kam sem šel, in naj me počaka ali pride za menoj ali pa gre sam domov — meni je bilo vseeno. Aba! Kaj mi vse drugo mar? Njo moram najti. Kdo v graščini bo že kaj vedel o njej, če drug ne, hlapec Blažek. Nič nisem preudarjal, ali je moje početje pametno ali neumno — hajd na noge!

Čez poldrugo uro dobre hoje po bližnjicah in čez drn in strn sem dospel v graščino. Vse zaprto, nikjer žive duše. Pretaknil sem hleve, ena edina kravica je samevala tam, konj je bil z Blažkom nabrž kje na polju ali pa v hosti; kočijo sem videl stati v lopi. Šel sem okoli graščine, ki jo je zadaj v dolgem štirikotku obdajal zid. Na več krajih je že razpadal, da sem zlahka prišel na vrt, ki ni več zaslužil tega imena. Sama goščava. S težavo sem se rinil skozi, ves opečen od kopriv in razpraskan od robid. Na ugodno skritek kraju sem našel trhlo klopco: tjakaj sem se usedel in prežal na hišo, kdaj se prikaže kakšno živo bitje.

Toda v graščini se ni nič zganilo, nihče ni skozi steklena vrata stopil na teraso, nihče pogledal iz odprtega okna zgoraj, kjer je rahel vetrič razgibaval pisano zaveso. Vse tiho in otožno, povsod žalostna znamenja zapuščenosti, razpadanja...

A kje je gospa Tija? Enkrat se mi je zadelo, da je nekaj zaropotalo v hiši kakor od kuhinjske posode. Morda je bila tam ona, tiha in skrita ko senca, ko duh...

Po dolgem, brezuspešnem čakanju sem zapustil vrt po isti poti — čez zid. Krenil sem skozi hrastov log v smeri proti vasi. Prišel sem na grič, kjer je bila cerkva z majhnim pokopališčem. Od tod se je videlo na cesto in tu sem hotel počakati tovariša. Vedel sem, da pride pome.

Od nekod izza obzidja je pristopicala staraka s srpom in cajno in kar brž sva bila v pogovoru. Povedala mi je, da je cerkev svetega Antona podružnica, ključ imajo v graščini, če bi si jo rad ogledal. Tukaj so pokopani graščinski in tudi drugi, kar jih je pomrlo na graščinskem svetu, ki ga je bilo nekdaž veliko več. Tudi svojega duhovna so

imeli v prejšnjih časih v graščini. Da, da! Nekdaj je bila tam bogatija, zdaj gre vse vsaksebi . . . Nesreča jih je pregnjala. Tamle je njih grobnica.

Na beli marmorni plošči ob cerkvenem zidu sem bral zadnje ime: Oton . . . *1899, †1920.

»To je bil mlajši sin, brat gospoda Hugona, ki so zdaj na graščini,« mi je razlagala starka in zavzdihnila: »Oh, revček je še tako mlad moral v črno zemljo; pravijo, da ga je strla vojska. Kar nanagloma je umrl, ravno o kresu je bilo, dobro pomnim. Pa vidijo, gospod, kako ima zdaj lepo napravljen grob! Prej se za to nobeden ni brigal. Gospod Hugon so bili zmeraj okoli po svetu, rajna Blaželja pa . . . oh, kaj bi človek pravil! Saj vejo, kako je, če ženska pije . . . Letos o svečnici jo je pobrala španska, Bog ji daj večni mir in pokoj; tamle, vidijo, je njen grob. Toda nova gospodinja, ki je zdaj v graščini, je videti res pridna in dobra ženska. Kako se je hitro zavzela za graščinski grob, da je spet, kakor se spodobi; kako ga je lepo zasadila! Tale veliki rožmarin je kupila od moje hčere.«

»Ali zahaja često semkaj?« sem vprašal zgovorno ženo.

»O, zahaja! Vidim jo marsikdaj. Po navadi ob temle času, na večer.«

Kako imenitno bi bilo, lko bi zdajle prišla! sem pomislil. Ko je starka odšla, sem sedel na bližnji kamen, poslušal, kdaj pribrenči po cesti Kresov avto, in želel, naj bi ga še ne bilo in naj bi prišla ona — gospa Tija.

Ta želja se mi je spolnila, ker je človeku včasih dano, da mu gre vse po sreči. Vse se mora zgoditi, kakor je usojeno.

Nisem dolgo ždel med grobovi, sonce je pravkar utonilo za črnimi gozdovi, ko je za menoj zaškrtal pesek pod hitrimi, lahimi koraki. Dvignem glavo, bila je gospa Tija. V eni roki je nesla vrč, v drugi šopek aster.

Moja navzočnost je ni motila. Premenjala je cvetje v vazi, zalila vse rastlinje in nato je pomolila na grobu, kleče, z globoko sklonjeno glavo.

Ko je vstala, sem stopil k njej in se priklonil z roko na srcu.

»Zahvaljujem se vam v imenu ljubezni, ki sega prek groba,« sem izgovoril potihoma in s toploto.

Zazdelo se mi je, ko da se je malo zdrznila, a že je uprla vame svoje žalostne, bleščeče se oči in na njenih licih je zaigral usmev. Rahel, bolesten usmev.

Zmajala je z glavo in rekla plaho šepetaje:

»Jaz . . . jaz ga nisem ljubila . . . On . . . on pa je umrl zaradi ljubezni.«

Umolknila je, njen pogled je splaval v daljavo, v ugašajočo večerno zarjo. Tedaj so zabrepetale njene ustnice in skoraj neslišno, kakor sama sebi, kakor v sanjah je izgovorila besede. »Jaz . . . jaz sem ga umorila . . . Težko krivdo nosim na duši . . .«

»Oh,« sem zaječal in sklenil roke. »Težja ne more biti vaša krivda od moje, ki sem ljubezen na križ pribil: sveto prvo ljubezen deviškega srca, ki me je ljubilo kot nobeno drugo srce na svetu ne. Velika je moja pregreha in peče me vse življenje . . . O, sestra moja, usmilite se nesrečnega človeka in mu zaupajte svojo bolečino, da mu bo v tolažbo in vam v uteho . . .«

Pogrezal sem svoj proseči pogled globoko v njene oči. Nisem jih smel izpustiti. Zbral sem vse svoje sile in trgal iz sebe čustva in besede, močne, ognjevite, da bi se vsaj za čas mogel polastiti njene duše in jo držati v toliko, da se mi odpre in razodene svojo skrivnost.

In držal sem jo! Tam na stezi od cerkvice do graščine, v pokojnem včrnem mraku, mi je gospa Tija polagoma povedala vse.

Kako blazno je bil ta nesrečni, divji dečko iz graščine vanjo zaljubljen in jo je po vsej sili hotel imeti za ženo! A kaj bi ona z njim? Saj je bil zanjo premlad, mlajši od nje, in pa — ona se je bala uboštva in dolgočasje na kmetih. Želela si je razkošja in mestnega življenja. Vse to si je obetala od gospoda Belina, ki jo je na prvi mah pritegnil s svojo resnobno, možato osebnostjo. A čeprav ni nikoli resno mislila in se že tudi odločila, ni opustila nevarne igre z »malim barončkom«. Pač ženska muhavost! Všeč ji je bila njegova zaljubljenost, ubogi fant se ji je smilil.

Potlej je naredila neumnost, ki se je končala tako usodno v tisti kresni noči! Na gori so fantje zažgali kres, vsa srenja je bila tam, godba, petje, rajanje, razposajena, opojna noč . . . In na koncu, namesto domov, se je odpeljala z njim v graščino. Kar tako, iz

lahkomiselnosti, v trenutnem objestju, v zamami kresne noči. Bila sta sama v graščini, oskrbnik in druga služinčad je bila vsa pri kresovih. On je ponorel od veselja, nanosil likerjev, slaščic, cigaret, navil gramofon. Plešala sta. A potem se je spozabil, postal je nasilen. Po strašni borbi se mu je iztrgala in zagrabila nož.

Tedaj se je streznil, na kolenih jo je prosil odpuščanja. Toda ni je pustil oditi. Ni spregovorila več besede z njim, naj je še tako moledoval. Odkleniti pa ni hotel, ni pustil, da bi se tako razšla. Ona je sedela na oknu, v mrkem, jeznem kljubovanju obrnjena proč, on pa je pri mizi pil, venomer pil in kadil cigareto za cigareto, težke, opojne cigarete, ki mu jih je bil poslal iz Indije brat. Pil je in kadil in bledel v svoji ljubezni: preklinjal je Tijo in poljuboval njen robec, jokal in se krohotal. Naenkrat pa je umolknil. Ko se je čez čas ozrla po njem, je ležal na otomani bled, negilben. Prestrašena je skočila k njemu — bil je mrtev.

Ko se je zbrala, je bila njena edina misel: proč! Nihče ne sme zvedeti, da je bila tukaj. Brž je mrtvemu vzela svoj robec, ki ga je še tiščal v pesti, pograbila tudi škatlico s cigaretami in bežala, bežala... Zakaj je vzela škatlico, sama prav ne ve, menda iz nagonskega strahu, da je v teh cigareтах nekaj nevarnega, ker jo je tako silil kaditi: nekaj ji je reklo, naj jo vzame in skrije.

Za nenadno smrt mladega graščaka je ugotovil zdravnik, da je bila vzrok huda srčna hiba.

Tri mesece zatem se je Tija poročila z gospodom Belinom. Bila je srečna. Presrečna, ko je dobila dete. A kmalu je padla senca na njeno srečo. Ko je bila hčerka v tretjem letu, se je pričela čudno strašiti: ponoči se ji je prikazoval hud mož z rdečo liso sredi čela in jo hotel ugrabiti. Kaj je vedel otrok o onem človeku? A vendar ga je videl takega, kot je bil: res je imel na čelu veliko brazgotino, spomin od granate. In čudno: otrok je zaupal te čudne sanje samo materi, očetu nikoli. Potem je prišel tisti strašni udarec: otrok je zasel k vodi in utonil... O, on je potegnil otroka v globočino! On ga ji je vzeti! To je njegovo maščevanje iz groba! Tudi drugega ji bo vzeti, če... če...

Gospa Tija je drhtela in, da jo pomirim, sem jo prijel za roke. Ah, njene uboge male, vroče in vse žuljave roke! Srce se mi je krčilo.

Dospela sva nazaj h graščini in obstala v temi dreves, ker je v tem hipu zasvetila luč žarometov. Prihajal je avto.

Na tihem sem zaklel. Da bi ga vrag, tega Kresa! Prav zdaj mora motiti, ko gospa Tija odkriva pred menoj zadnje zavese svoje skrivnosti in ko sem na tem, da jo iztrgam njenemu demonu...

A ni bil Kres, ki se je pripeljal. Bil je on — demon, skrivnostni avtomobilist s savskega mostu, graščak Hugon.

Zavil je z vozom proti hlevom, kjer se je med svetlobo in temo ko čudna spaka motovilil hlapec Blažek. Hkrati sem videl gospo Tijo smukniti v hišo. Kako naglo in neopazeno je zginila od mene! O, še jo je imel v oblasti demon, toda — toda...

Tedaj me je nekdo prijel za ramo. Bil je Kres, ki se mi je bil neslišno približal in mi zdaj pošepnil na uho: »Dober večer, prijatelj!« Od veselja malo da mu nisem padel okoli vratu. Saj je prišel ko naročen, v trenutku, ki je bil odločen, a nisem vedel, kaj bi napravil.

»Videl sem vas z njo, pa sem vama od daleč sledil,« mi je pojasnil. »Mislim, da mi imate zdaj veliko povedati.«

»Veliko!« sem rekel in ga potegnil globlje pod drevje. Ta čas je šel gospod Hugon v graščino s počasnimi koraki in z nekako torbo v roki.

Ko sem Kresu na kratko povedal zgodbo gospe Tije, kakor sem jo bil slišal iz njenih ust, ga je vidno pretresla in nekajkrat je zamrmral: »Ubožica, ubožica...« Potem je nekaj časa premišljeval in pri svitu cigarete pogledal na uro.

»Prijatelj,« je rekel, »zdaj je treba pohiteti, sicer nama ta človek lahko še kakšno zagode. Bog ve, kaj kuje in snuje. Zvedel sem, da prodaja graščino, če je ni že prodal. Zato je treba opraviti z njim še nocoj, jutri bi utegnilo biti prepozno. Mislim, da je najbolje, če grem takoj po gospoda Belina.«

»Pametna misel!« sem pritrdil.

(Dalje prihodnjič)

rojaki pišejo

Dragi bravci »Naše luči!«

Predno odidem iz Anglije, bi Vas vse rada pozdravila. Prijetno je bilo prebrati mesečnik, ki prinaša novice o življenju in delu rojakov v Evropi, kakor tudi se od srca nasmejati ob stolpiču »Smeh je zdrav«. Naj list še v bodoče tako krepko povezuje Slovence izven domovine!

Vsak dan mi je bolj jasno, kako je bilo življenje, ko sem bila po odhodu iz domovine brez vsega, res dobra priprava za delo, ki ga sedaj opravljam v redovni družbi Misijonških zdravniških sester. Še vedno hodim iz kraja v kraj, kjer so potrebe najnujnejše. V kratkem odidem na novoustanovljeni misijon v Keniji, v Vzhodni Afriki. Naj Vam napišem malo o tem redu. Ustanovila ga je leta 1925 avstrijska zdravnica dr. Ana Dengel, ki ga sedaj kot glavna prednica še vedno vodi v visoki starosti. To je prvi red, ki je dobil dovoljenje od Svete Stolice (papeža), da sestra lahko izvršujejo celotno zdravniško delo, to je: tudi babišтво in kirurgijo.

Danes ima naša redovna družba 46 ustanov: Glavna hiša je v Rimu. Namen reda je negovati bolnike s krščansko ljubeznijo in modernimi zdravniškimi sredstvi v misijonških deželah. Zato so naše ustanove večinoma splošne bolnice, porodnišnice, gobavske kolonije in nekaj dispanzerjev. So v Afriki, Indiji, Pakistanu, Indoneziji, Vietnamu, Sveti deželi in v Južni Ameriki. V vsaki novi postojanki skušamo čimprej odpreti šolo za bolničarke in babice, namreč za dekleta domačinke.

Prilagam dve sliki, ki Vam kažeta naše sestre pri njihovem delu.

V nemisijonških krajih (v zaledju) imamo hiše za novinke in takozvane hiše za študije in propagando. Članice naše redovne družbe so iz različnih dežel in prihajajo iz najrazličnejših poklicev. Smo tudi tri Slovenke v redu. Nekatere so naredile potrebne zdravniške in druge študije pred vstopom, druge pa pozneje. Iz zgoraj povedanega je pač razvidno, da so dobrodošli vsi talenti, bodisi za poučevanje, delo v bolnišnicah, upravo v bolnišnicah ali za drugo delo.

V Evropi so hiše za novinke v Angliji (Medical Mission Sisters, Westoe Village, South Shields, Co. Durham, England), v Nemčiji (Missionärztliche Schwestern, 43 Essen-Steele-Horst, Antonienallee 1-3, Deutschland) in

na Nizozemskem (Medische Missiezusters, »Imstenrade«, Heerlen, post Simpelveld, Nederland).

Vsem rojakom pošiljam najlepše pozdrave in vse prosim, naj molijo za uspeh misijonskega dela.

Sestra M. Agnes Žužek S. C. iz hiše študijev pri Londonu.

Kakor na krilih je prišla...

V zadnji številki smo brali iz Nice poročilo o dveh mladih dekletih. Poslušajte njuno zgodbo!

Bilj sta dve. Prišli sta plešoč, žvrgoleč na zunaj... Sicer pa? Našel sem eno teh dveh, naslonjeno na podboje vrat restavracije starega dela mesta, nezaupno, plaho, kakor da ji nekaj velikega manjka ob vseh melodijah francoske Riviere, modrega neba in sinjega morja. Par besed z njo — to je bilo vse.

Morda sta dva kristalna bisera, bi menil kdo drug. Vse je mogoče. V gramoznih napolvinah Save sta bila izgubljeni. Njunih »idealov« ni bi-

To sliko in sliko na naslednji strani nam je poslala naša zdravnica-misijonarka dr. Žužkova.

Misijonska zdravnica pri svojem
človekoljubnem delu krščanskega
usmiljenja.

lo in sami sta tavalj, prav nič ne vedoč, kaj in kako bo z njima.

Spomnil sem se na besede nekoga: zadnje čase so poslone v svet... Imajo svojo posebno nalogo. Ne tega ne smemo dopustiti, da bi se iz naše slovenske krvi gnoj delal v tujini!

Tretja je prišla. Izjavljala je, da ima brata v Parizu in obenem tam nekje v Franciji nekoga, ki bi bil eventualno nekoč tudi njen »ideal«. Vprašal sem jo, kam želi: k bratu v Pariz ali tja, kamor jo deloma vleče srce. Odločila se je za brata v Parizu.

Fant je prišel, tudi mladoleten. Pripovedoval mi je, kako je bil več let v »zavo-

du« v Ljubljani. Nekoč je enemu izmed zavodarjev padel po nesreči rožni venec iz žepa. Vpničo vseh fantov ga je takozvani »vzgojitelj« o-smišil. Kakor če bi bila to sramota: imeti rožni venec! Revež je ves zardel. Sploh ni vedel, kaj naj stori. In pa ona pripomba češ: za kaj ti neki služi takšna-le pasja verižica...

Uboga mladina, kako presrešljiva je taka vzgoja! Kaj hočejo narediti z našim nek-daj tako poštenim slovenskim narodom!?

Z načelom dobrote sem pokušal narediti svoje z božjo pomočjo. Čas je potekal in dolg je bil. Koliko težav, koliko tihih upanj...! Pri obdelovanju teh neizbrušenih rudnin vendar morem priznati, da se je vedno bolj in bolj svetilkala lepota skritih duš. Glede prvih dveh sem danes prepričan, da smo ju rešili z bregov nevarnih prepadov, z obrežja temnega življenjskega veletoka. Dobro, ki ga je Bog Stvarnik vsadil v te mlade duše — po naravi krščanske — v njih zmaguje in vedno bolj in bolj je videti svetlo obliko kristalnih rudnin.

Eno teh dveh smo dali v zavod — gotovo ne v brutalno poboljševalnico, — ampak v zavod, kjer se z načelom dobrote in ljubezni stori zanj-o vse, kar je človeku z božjo pomočjo mogoče. Druga se je napotila, potem ko smo ji dali temeljno smer življenja, v bližino, kjer živi njeno »upanje«, slovenski gorenjski fant poštenjak, ki mirno goji zamisel: Kmalu, če Bog da, bo moja, moja — žena. Daj Bog! Toda, France, upanja ne izgubiti!

Še malo zgodovine?

Obe sta prišli, pravzaprav za svojima fantoma v tujino. Toda tujina je tako neizrečno

velika. Alenkin fant je takrat odšel že daleč naprej. Ostala je sama med nami ter skušala srkatj novi zrak ljubezni in dobrotne vzgoje. Sonja je nekaj časa gojila tiho upanje, da bo njen eventualno »bodoči« rad delal, se pokazal »moža«, da bo zagrabil življenje z resne strani, toda doživela je razočaranje. Pravi-jo, da je danes nekje v Parizu. Ga bo našel kdo, ki bi mu pokazal pravo smer na poti v življenje? Njej sami je pa lepo. Tako jo imajo radi, da je postala pravi »otrok« zavoda. Obljublja se ji, da bo mogla celo študirati naprej. Ve sedaj, kaj je domovina, kaj so težave tujine, in pozna tudi dobroto slovenskega duhovnika, ki v tujini rešuje in pomaga, kolikor more. Daj Bog, da bi dobra ostala!

Anki smo dobili delo v tovarni. Ko bi vedeli, kakšno skrb je imela dnevno zjutraj, da bi prišla pravočasno v tovarno! Ob dvanajstih je prišla vedno pravočasno h kosilu. Točno kot malokdaj je bila popoldne zopet dvorani. Zvečer je bila stalno ob uri doma. Zares kot otrok, ki mu je oče v družinskem domu vtisnil ljubezen do Boga tako globoko v srce, da te ljubezni tudi vse nevarnosti izvendružinske vzgoje in ne tujine niso mogle uničiti v njenem mladem srcu.

Kmalu bo prišel čas, da bo stala v svoji beli obleki pred oltarjem kot zaročenka, bodoča žena svojemu Francetu. In potem bosta skupno oba v bližini Boga in z Njegovo pomočjo dosegala še več: njuno srečno življenjsko pot.

Ni vse zgubljeno, kar ljudje kakšenkrat mislijo, da je. Nič ne bo zgubljenega, dokler bosta z Bogom. Naša misija je pa tu gotovo dovršila svoje sveto poslanstvo. — P. Jakob, Nica.

Gospod urednik! Ob Andričevem opisovanju (»Travniška kronika«) nesposobnosti stare turške uprave sem se spomnil na upravo jugoslovanskih oblasti, ki so ji tako slične. Kakšne težave imajo naši ljudje glede jugoslovanskih potnih listov? Čakajo mesece in mesece, moledejujejo... nič. — Vse gre v Beograd, a Beogradu se ne mudi. — Pa je pri mnogih potrpežljivosti bilo konec. »Pojdite se solit!« so rekli mnogi in vzeli državljanstvo dežele, kjer bivajo; pa imajo mir, potni list in... svobodo. — Ali so »tovarniški« res mislili, da jim je naš izseljenec prepuščen na milost in nemilost? Kaj še! — Opazovavec.

Mnoge članke sem že prebrala iz slovenskega mesečnika »Naše luči« in ker sem tudi jaz Slovenka, se naročujem na list. Z veseljem pričakujem naslednje številke. — G. K., Nemčija.

Vaš list »Naša luč« nam je zelo všeč, ker prinaša novice in poročila od Slovencev z vsega sveta. Na list bi se morala naročiti vsaka slovenska družina. — M. B., USA.

Beremo »Našo luč«, ki nam lajša naše življenje v tujem svetu, in upam, da smem tudi kaj napisati vanjo. Bral sem zadnjič članek o Rogu. Bil sem tam navzoč in videl sem, kaj se je godilo. O tej zadevi sem tudi govoril z rajnim škofom dr. Rožmanom. Rekel je, da more Bog odpustiti tudi ta zločin in da moramo za to tudi moliti. Jaz tega ne morem pozabiti, česar sem bil priča. Moral sem iti v tujino. Z vrečo na hrbtu

sem šel in pa tisto orožje sem vzel s sabo, ki sta mi ga dala oče in mati: rožni venec. Prosim rojake po širnem svetu, naj se spomnijo, kaj sta jim naročala oče in mati, ko so se poslavljali od njih. Če se bo vsak spomnil tega, ne bo zmagal vrag, ampak rožni venec in Bog. Jaz nisem magnat, niti ne diplomat, ampak navaden delavec in pozdravljam vse rojake po širnem svetu. — M. P., Francija.

SREČNO POT!

Na svidenje in zdrava ostani!
Naj pot ti bo srečna domov
in na nas nikar ne pozabi!
Prijetlji mi zvesti ti smo.

Pozdravi tam snežne planine,
pozdravi zelene gore!
Povej jim, da one edine
zapisane so mi v srcé.

Na Dolenjsko, ko prideš prelepo
kjer sestra in brat še živi,

poglej, če še znamenje sveto
ob potu na vasi stoji.

Poglej, če je hiša tam bela,
kjer mama me zibala je
in pesmi slovenske mi pela,
da sanje so bile sladké.

Poglej, če pastirček na hribu
še vedno nad čredo sedi.
Poslušaj, če klopotec v gorici
še naznanja, da grozdje zori.

Poglej, če še lastovka v gnezdu
si pridno mladiče vali.
Poslušaj, če voda v potoku
še vedno enako šumi.

Povej tam, četudi v tujini
izbrala sedaj sem si dom,
da srce je vedno med njimi,
pozab'la nikdar jih ne bom.

Ko oko bo lepote napaslo
domovine se naše nekdam,
te ladja čez morje jadransko
pripeljala bo k nam spet nazaj.

(Poslala Stanka Nemanič
iz San Francisca, USA).

Prleška

Vse, kar lazi po tem sveti,
napni vüha z'lo!

Dere sen ja mali bia, te je lüšno blo,
kolca v hiši sem potaka, varva mačkico.
Pa poleti sem po vesi se potepa rad,
pleza sem po stari lasi, kota repno kad.
Dostikrat je šiba pela lepši kak kokot,
drva v mene so letela ali kakšni hlod.
Kome jejnko so mi slekli, še v brgešicah
so me s siloj v šolo vlekli, oh, ti grozni strah!
Tam me školnik je zabiva kak eno sohó
i-u-e-o-a mi vliva s pal'coj je v glavó.
Nategava mi je vüha, pipa mi lase,
krsta me za potepüha, osla no žrebe.
Hlače mora sem glodati v šoli sedem let,
navča sem sa neke brati, šteti do deset.
Zdaj so oča rekli: »France, dobro maš glavo.
Vidim, da rad ješ gibance, štrkle no meso.
Nesi za nobeno rabo, pojdi se vüčit,
čast bi b'la za faro celo, če češ mešnik bit.«

smeh je zdrav

Lišpovec. — V nekem gostišču se je ravno usedel za mizo neki gost srednje starosti. Že prihitil k njemu natakark, z lepo zganjenim prtom čez roko, se lepo dostojno prikloni in vpraša: »Ste že naročili, gospod?« — »Se ne,« odgovori gost. — »Kaj želite, prosim?« ga z malim poklonom vpraša natakark.

»Čakajte malo, da premislim, kaj pravzaprav želim. — Torej, predvsem bi rad imel ducat ostrig, majhnih ostrig. S paradiznikovim narastkom.« — »Prosim, gospod!«

»Potem bi rad omleto z gnjatjo, zraven drobnjak in parmezanski sir. Toda sir mora biti pristni, italijanski parmezanski sir, veste!« — »Prav, gospod!«

»Za mesno jed si želim rostbif, dobro prepečen mora biti in da bo masten. Razumete? Dobro prepečen! In ne masten!« — »V redu, gospod!«

»Zraven bi rad dvojno porcijo opraznega krompirčka, pa veliko svežega masla. In če rečem veliko, se to pravi kar cel kos!« — »Prosim!«

»Za k mesu prinesite nekaj rezin pražene domačega kruha.« — »Dobro, gospod!«

»Ob koncu bi rad jabolčni zvitok, kozarček benediktinca in črno kavo. Potem še malo sira in banano. Imate banane?« — »Seveda, gospod!«

»S sladkornim poprhom! Vidite, vse tole bi rad. A moj zdravnik pravi, naj za kosilo izpijem kvečjemu kozarec hladnega mleka in en prepečenec. In tudi to mi nazadnje prinesite!«

Oče in sin. — Gospod Koren računa, koliko ga stane, ker je dal sina Jožeta študirati. »Poglej, Jože, koliko me stane tvoje študiranje!« »Oče, in jaz sem še eden tistih, ki skoraj nič ne študirajo...«

Upanje. — »Čemu zahtevate ravno srečko, ki ima prav tako številko kot vaš avtomobil?« — »Z njim sem že večkrat kam zadel, pa bo mogoče zadela še srečka.«

Nesreča. — »Kaj si storil, nesrečnež! Ta porcelanski kipec je bil star najmanj štiri sto let!« — »Oh, hvala Bogu! Sem se že ustrašil, da je bil nov.«

Naša uganka

Rešitev uganke v prejšnji (5.) številki »Naše luči« naj vam pove rojakinja Gvetka Zajc iz Stuttgarta v Nemčiji, ki pravi v pismu, da je dobila pri dopolnjevanju besed od 1. do 26. navzdol: »**Rojaki, pomagajte drug drugemu!**« Rešitev je pravilna.

Iz Detroita v Združenih državah je za to številko poslala rojakinja Marija Bolha dve uganki, od katerih objavljamo tokrat naslednjo.

1. ----- a = ime ruskega predsednika
2. ----- a = ena od ameriških držav
3. ----- n = jugoslovansko morje
4. ----- n = glavno mesto Velike Britanije
5. ----- a = del sveta
6. ----- n = druga beseda za: zavetnik
7. ----- c = meri električno
8. ----- m = prodajavec in nakupovavec
9. ----- n = svetopisemska reka
10. ----- d = moško ime
11. ----- a = reka, ki teče skozi Jugoslavijo
12. ----- t = avtoriteta, vlada
13. ----- a = glavno mesto Rusije
14. ----- t = čas pred božičem
15. ----- s = priimek znanega amer. igravca
16. ----- a = pokrajina, ki se sama vlada
17. ----- e = je potrebno za vojsko
18. ----- i = s silo jemati, krasti
19. ----- a = ime ladje v starih časih
20. ----- t = ime meseca
21. ----- p = nasprotno od besede „vstop“
22. ----- a = kraljica čebel
23. ----- a = prostor za apno.

Če sedaj berete vse prve črke od zgoraj navzdol, boste zvedeli za stari slovenski pregovor. Kdor uganke ne bo rešil prej, bo zvedel zanjo šele prihodnje številke.

Popravek

V prejšnji (5.) številki »Naše luči« sta na strani 19 in 20 slikli skupin rojakov iz Francije. Tiskarski škrat je žal zamenjal pod slikama besedilo!

Uredniška pošta

M. B., Cornimal, Avstralija: smo prejeli, hvala.

Mali oglasi

(Uredništvo rojakom z veseljem nudi priložnost, da v listu oglašajo. S tem pa ne prevzema nase nobene odgovornosti glede vsebine oglasov in s tem še ni rečeno, da daje obenem tudi priporočilo.

Če je rečeno, da posreduje uredništvo naslov, to naredi le tistim, ki pošljejo kaj za znamko za odgovor.

Cenik oglasov dobite pri uravi lista.)

Slovenski hotel **BLED** v Rimu (Italija) in penzion **DANILA** vam nudita prenočišče in hrano, pa tudi zaposlitev, če kdo želi. Pišite na naslov: Vinko A. **Levstik**, direktor in lastnik, via S. Croce in Gerusalemme 40, Roma (Italy).

Zagrebčan, 27 let, mizar, želi spoznati slovensko ali hrvatsko dekle do 27 let starosti. Piše naj na naslov: Zvonko Cavar, Bad Tölz, Wachterstraße 13, Bayern, W. Deutschland.

Slovenski fant, velik 1,83, plavolas, star 34 let, se želi spoznati s slovenskim dekletom v Franciji, ki si želi ustvariti svoj dom, v starosti med 25. in 30. letom ter dosti velika postave. Naslov posreduje uredništvo. (19)

Prekmursko dekle, že več let v Franciji, mirnega značaja, staro 28 let, ljubiteljica narave, želi spoznati resnega fanta v starosti od 27 do 37 let, ki ni alkoholik. Druge podatke in naslov posreduje uredništvo. (20)

Slovensko dekle, trgovka v Celju, vis. 174 cm, temno kostanjevih las, stara 21 let se želi spoznati s fantom v starosti od 23—26 let z dobrim poklicem. Šifra 146/S. Naslov posreduje Toni G., 5602-Langenberg/Rhl., Postfach 83, Deutschland.

28-letni Slovenec, živeč v Nemčiji, si želi dopisovati z dekletom, ki živi tudi v Nemčiji. On je ključavničar resnega značaja, ona naj bi bila v starosti do 26 let, dobrobrčnega značaja in dobra gospodinja. Šifra 301. Naslov posreduje Toni G., 5602-Langenberg/Rhl., Postfach 83, Deutschland.

Slovenka, v službi v Kranju, stara 19 let, visoka 165 cm, čedne zunanosti, si želi dopisovati s fantom, ki živi v Zap. Nemčiji. Šifra 102. Naslov posreduje Toni G.

5602-Langenberg/Rhl. Postfach 83, Deutschland.

Več slovenskih deklet se želi spoznati s fanti, ki žive v tujini. Resne ponudbe pošljite na naslov: Toni G., 5602-Langenberg/Rhl., Postfach 83, Deutschland.

Delaven moški, 29 let, želi pismenih stikov s preprostim slovenskim dekletom od 25 do 29 let, visoke postave, v svrhu poznejše poroke. Slika je zaželena. Naslov pa posreduje uredništvo. (33)

Bi rad znal francosko?

Vsem, ki se hočejo hitro naučiti vsaj nekaj francoščine, priporočamo knjigo »**Hitro znati francosko**«. Dobijo jo pri naših izseljenskih duhovnikih ali pa jo lahko naroče pri Družbi sv. Mohorja v Celovcu. Cena 25 šil. Knjiga je zelo praktična.

Naslovi izseljenskih duhovnikov

ANGLIJA: Ignacij Kunstelj, Offley Road 62, London S.W. 9, England (Tel. RELiance 6655, izg. Rilajens).

BELGIJA: Vinko Žakelj, rue des Anglais 33, Liège, Belgique, Tel. 04/233910). — Kazimir Gaberc, 19 avenue Louis Empain, Marcinelle (Hainaut), Belgique, (Tel. 07/367754).

FRANCIJA: Nace Čretnik, 4 rue S. Fargeau, Paris 20, France, (Telefon MENilmontant 80-68) — Ciril Lavrič, 7 rue Gutenberg, Paris 15, France, (Tel. BLOmet 89-93). — Stanislav Kavalar, 17 rue Claude Debussy, Liévin (Pas-de-Calais), France. — Anton Dejak, 33 rue de la Victoire, Aumetz (Moselle), France. — Msgr. Stanko Grims, 1 rue du Dauphiné, Merlebach (Moselle), France. — P. Jakob Vučina,

6, rue de France, Nice (A. M.), France.

NEMCIJA: Ciril Turk, 42 Oberhausen-Sterkrade, Mathildestrasse 18, West-Deutschland (Telefon 62676) — Ivan Ifko, 43 Essen — Altenessen, Schonfeldstr. 24, W. Deutschland. — Dr. Franček Prijatelj, 68 Mannheim — Neckarau, Rheingoldstr. 3., W. Deutschland (Telefonska številka 851663). — Dr. Franc Felc, 7 Stuttgart-S, Heusteigerstrasse 49/II, W. Deutschland (Tel. 707970). — Dr. Janez Zdešar in Franc Šeškar, oba: Zieblandstr. 32/II Rgb., 8 München 13, W. Deutschland, (Tel. 550296).

NIZOZEMSKA: Vinko Žakelj, rue des Anglais 33, Luik, Belgique.

ŠVEDSKA: Jože Flis, Gamla Nissastigen 65, Oskarström (Halmstad), Sweden (Telefon 035/60086).

NAŠA LUČ

mesečnik za Slovence
na tujem

Začel izhajati l. 1951

●

6. številka — letnik 13

Julij — avgust 1964

●

Izide desetkrat v letu (vsak mesec razen junija in avgusta).

Dopise za številko, ki izide konec meseca, mora uredništvo prejeti vsaj do 10. v mesecu. Člankov ne vrača.

●

Za uredništvo odgovarja dr. Janko Hornböck. Založba: Družba sv. Mohorja. Tiska: Tiskarna Družbe sv. Mohorja. Vsi v Celovcu.

●

Naročnina za list je za vse leto 35 šilingov ali protivrednost: 70 bfr, 7 NF, 5 h.

gld, 5,5 DM, 900 lir, 12 angl. šil., 10 norv. kron, 7,5 švedskih kron, 10 danskih kron, 20 avstralskih šil., 2 dolarja. List lahko naročiš pri bližnjem poverjeniku ali pa naravnost pri upravi v Celovcu.

●

Uredništvo in uprava imata naslov: „Naša luč“, Viktringer Ring 26, Celovec-Klagenfurt, Austria.

●

Printed in Austria
